

Emperyalizm ve Peru gericiliği, enternasyonal proletaryanın sıkılı yumruğu olan Gonzalo yoldaşı tarihin en ağır tecridini uygulamış, onun şahsında Peru devrimi ve şanlı halk savaşı gericiliğin zindanında boğulmaya çalışılmıştır. Ancak nafiyledir ki, Gonzalo Marksizm-Leninizm-Maoizmi yaratıcı bir şekilde Peru'ya uyarlamış, su akacağı toprağın sertliğini tespit etmiş ve o toprak parçalanmış, devrim ırmağı oluşmuştur. Bu akışın önünde oluşan geçici bentler, o akışın hedefine varmasını asla engellemeyecektir.

Yeni Demokrasi

22 EYLÜL-6 EKİM 2021 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 95 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

Sınıfı Örgütlemek Öncelikli Görevimizdir!

Direnışı başarıya ulaştırmayı hedefleyen iyi bir plana sahip olmanın yanında direnişin; kitlelerle, fabrikalarla, atölyelerle, emekçi mahallelerle buluşması tayin edici olacaktır. İşçi ve emekçiler için grev ve direnişler nasıl bir okul işlevi görüyorsa bizler içinde benzer bir işlev görmektedir. Mütevazı şekilde öğrenmek ve sınıfa bilinç taşımak görevimiz olmalıdır.

GÜNCEL s.8

Tecrit ve Tredmanın Yeni Aşaması: S Tipi Hapishaneler

Devrimci mücadelenin sürdüğü hapishanelerde bir irade savaşı veriliyor. Egemenler devrimci iradeyi kırmak, halkı sindirip korkutmak, yalnızlaştırmak için tüm araçlarıyla saldırıyor. Dört duvar arasında bilincinden ve bedeninden başka silahı olmayan devrimciler, komünistler hapishanelerde direnmekten vazgeçmiyor.

MAOİZMİ KAVRA HALK SAVAŞINI GELİŞTİR!

GONZALO

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

kitle örgütü anlayışımız üzerine

15

KADIN

kadın kurtuluş mücadelesindeki görevlerimiz ertelenemez

18

ENTARNASYONAL

komünizme adanmış bir yaşam:
başkan gonzalo

'Barınamayanlar'a Kulak Verelim!

Başta İstanbul olmak üzere ülke genelinde “konut bulamama sorunu” ve konutlara yapılan fahiş oranda zamlar gündemde yer kaplıyor. Üniversitelerin de açılmasıyla beraber bu sorunun esas muhatabını öğrenciler ve emekçiler oluşturuyor. Yurt, ev bulamayan ya da fahiş fiyatlara bütçesi olmayan yüz binlerce öğrenci okulu dondurmayı ya da bırakmayı düşünüyor.

TÜİK'e göre %18-20 oranında enflasyona sahip İstanbul'da kira fiyatlarının artışı Temmuz'da yüzde 37,9 Ağustos'ta yüzde 38,9 seviyesinde oldu. Kira fiyatlarındaki zam enflasyon oranlarını bile ikiye katlamış durumda.

Peki, barınma konusunda ortaya çıkan bu krizin nedeni konut azlığı mı, hayır. 2020 yılındaki çimento üretimi, 2019 yılına göre yaklaşık yüzde 27 gibi büyük bir artışla 76,5

milyon tona ulaştı. Yeni yapı ruhsatı ve yapı kullanım ruhsatı alan daire sayısı 2019'da 323 bin iken 2020'de buna 545 bin daha eklendi. 2019'da 51 milyon metrekare yeni bina ruhsat alırken 2020'de tam 87 milyon metrekare konut ruhsat aldı. Yani inşaat üretimi hızlanarak devam ediyor. 2020'de satılan yeni konut sayısı 470 bin. Konut stokları kabaca 75 bin daha artmış. Bu kadar yeni konut yapılmışsa daha çok insan ev sahibi olmuştur diye düşünebiliriz fakat veriler daha çok insanın ev sahibi olmasını bırakalım, insanların evini kaybettiğine yer veriyor. TÜİK'e göre 2014'de halkın yüzde 61,1'i kendi konutuna sahipken, 2019'da

bu oran yüzde 58,8'e düşmüş! “Evi olanlar” bir ev daha alırken, ev sahibi olanlar kiracı konumuna düşmüş!

İstatistiki verilere göre bu sorunun kaynağı konut sıkıntısı değil, hatta konut stoku fazlasıyla mevcut. Sorunun kaynağı konutların niteliği. İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB) İmar ve Şehircilik Daire Müdürlü-

yükselen emlak fiyatları karşısında ilk konutlarını almak için büyük miktarlarda borçlanan veya bu süreçte elindeki konutu da kaybedip kiracı haline gelerek yoksullaşan emekçiler arasındaki servet uçurumunu gitgide daha da açıyor. Belirtmek gerekir ki, Türkiye'deki mevcut servetin büyük çoğunluğu (Yüzde 75 civarı yani dörtte üçü) ev, arsa, ko-

yüzde 5 ile yüzde 8 aralığında dalgalandığını görüyoruz. Sektörde ortalama çalışan insan sayısı ise 1.5-2 milyon arasındadır. Bu sadece sektörün doğrudan verileridir, bu sektörler bağlantılı alt iş kollarında bu oran kat be kat artmaktadır.

En fazla “sıcak para” döngüsünün yaşandığı sektörlerden biri olan inşaat sektöründe oluşan “iştah açıcı rant” müteahhitleri ve sermayeyi daha lüks konut inşasına yönlendiriyor. Daha fazla kâr uğruna bir avuç azınlık için üretilen konutları emekçiler alamıyor, yaşayamıyor.

Engels'in konut sorununun üretim ilişkisiyle olan bağlantısını şu şekilde ifade eder: “Konut sorununun çözümü ile aynı zamanda toplumsal sorunun çözümü değil, ama toplumsal sorunun çö-

zümü ile, yani kapitalist üretim biçiminin ortadan kaldırılması ile ancak konut sorununun çözümü mümkün olmaktadır (...) konut sorununun, ya da işçilerin yazgısını etkileyen herhangi bir başka toplumsal sorunun tek başına çözümleneceğini ummak budalalıktır.” (Engels, Konut Sorunu, 1992, s.54, s.74)

Türkiye'de inşaat ekonomisine yönelen sermayenin ve yasalarla, vergi indirimleri ile bunun önünü açan siyasi iktidarın halkı yoksullaştıran politikaları teşhir edilmeli. Bunca ev varken yoksulların evsiz kalmasının sistemle olan ilişkisini bir sistem sorunu olarak açıklamak buna karşı mücadele etmek gerekir.

ğü'ne göre İstanbul'da 400 bin ila 700 bin arasında boş konut bulunuyor. Fakat bu konutların kirası çok yüksek ve “üst gelir grubuna” hitap ediyor. Yani boş konutların çoğunluğunu lüks rezidans ve gökdelen daireleri oluşturuyor.

Var olan standart konutlar da üretim ve enflasyon paralelinde yapılan zincirleme zamlar nedeniyle fahiş fiyatlara satılıyor ya da kiraya veriliyor.

ÇARKIN EN BÜYÜK DİŞLİLERİNDEN BİRİ İNŞAAT SEKTÖRÜ

Devletin “inşaat odaklı büyüme modeli”, elindeki konutların sayısını ve değerini artıran burjuvazi ile

nut, iş yeri, yani gayrimenkullerden oluşmakta.

“Sağ ya da muhafazakâr” iktidarların, sermayenin övündükleri en büyük icraatlar hep inşaatlar olmuştur. “En büyük köprü, en uzun yol, en büyük baraj, en büyük saray, en büyük gökdelen” sloganlarıyla şişirilen inşaat sektörü, bir yandan ülkeye sıcak para ve döviz girişinin esaslarını oluştururken diğer yandan iktidarın kendi yandaşlarını palazlandırdığı bir alan oluyor.

AKP iktidarının devletin dümeninde olduğu, 2005-2019 yılları arasında inşaat sektörünün hem üretimdeki payı hem de istihdamdaki payının

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi1

YDemokrasi11

yenedemokrasi18.net

envelope yenedemokrasi gazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umud Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasi gazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20

BİR KOMÜNİSTİN ÖLÜMÜ VE

DÜNYA GERİCİLİĞİNE ANIMSATTIĞI PROLETER DEVRİM HATTI!

“çünkü elbette bir su

kendi akacağı toprağın sertliğini bilir
ve suyun gövdesiyle yırtılınca toprak
artık ırmak mı ne denir

işte devrim

ona benzer bir akışın hızına denir

yarın ne olur bilirim ben

bahar gelir, otlar büyür

ölüm de yapraklanır”

(Arkadaş Zekai Özger)

Başkan Gonzalo, ABD emperyalizmi ve faşist Peru devletinin operasyonu ile yakalanmasının 29. yılına bir gün kala, tam 29 yıldır katı bir tecrit içinde partisinden, mücadelesinden, halkından soyutlanmaya çalışıldığı, onun için özel tahsis edilmiş, zindanda 11 Eylül 2021’de sağlık sorunları yok sayılarak katledildi. Gonzalo, Peru devrimini “sosyalizmde geriye dönüşlerin” gerçekleştiği, proletaryanın muzaffer davasının revizyonizm tarafından alt üst edildiği çok özel bir dönemde Halk Savaşı ile Ant Dağlarının zirvesinde başarıya doğru taşımının önderidir. Yine çok özel bir tarihsel aşamada, yani sosyalist maskeli bürokrat-burjuva diktatörlüklerin maskesini indirdiği ve enternasyonal proletaryanın büyük bir kuşatmaya alındığı dönemde, Peru halkının emperyalizme ve gericiliğe karşı Halk Savaşı çizgisinde muzaffer yürüyüşünü durdurmak için onun önderi Gonzalo 1992’nin uğursuz günü 12 Eylül’de tutsak alınmıştır. Devrimin kumanda merkezi, akli çökertilerek her şeyin “yolunda gittiği” bir zamanda, halklar için yeni bir “ilham kaynağı” emperyalizm ve gericiliğin yeni bir korku tüneline girmesine neden olacak tarihsel bir gelişmenin önü kesilmek istenmiştir. Başkan Gonzalo tutsak alınarak, Peru devrimi ve onun dünya halkları üzerinde oluşan kuşatmayı dağıtan hamlesi böylelikle engellenmiştir.

Emperyalizm ve Peru gericiliği, enternasyonal proletaryanın sıkılı yumruğu olan Gonzalo yoldaşı tarihin en ağır tecridini uygulamış, onun şahsında Peru devrimi ve şanlı halk savaşı gericiliğin zindanında boğulmaya çalışılmıştır. Ancak nafiyledir ki, Gonzalo Marksizm-Leninizm-Maoizmi yaratıcı bir şekilde Peru’ya uyarlamış, su akacağı toprağın sertliğini tespit etmiş ve o toprak parçalanmış, devrim ırmağı oluşmuştur. Bu akışın önünde oluşan geçici bentler, o akışın hedefine varmasını asla engellemeyecektir.

Peru gerici devleti, fikirlerini yok edemediği, davaya bağlılığından caydıramadığı Gonzalo yoldaşın şimdi bedenini yakıp külleriyle birlikte yok etmeyi, çaresizliği içinde bir çare olarak görmektedir. Ağır sağlık sorunlarını, onu katletmek için fırsata çeviren korku ve endişe, şimdi onun ölümünün filiz filiz açmasına, Peru devrimi için yol gösterici etkisi karşısında kendisini göstermektedir. Başkan Gonzalo, yaşarken de ölüyken de emperyalizm ve her türlü gericilik için korku olmaya devam ediyor. Başkan Gonzalo, 1980’de başlayan Peru Halk Savaşı’ndan başlayarak ölümünden sonrada başta Latin Amerika ve tüm dünyada son 40 yıl boyunca en sevilmeyen, en çok kara çalınan ve korkulan bir komünist

olmayı başardı. O, dünya devriminin fırtına merkezleri olan yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde Komünist Partisi önderliğinde Halk Savaşı çizgisinin ne kadar doğru olduğunu ispatlamayı başardı çünkü. İşte emperyalizmin ve her türlü gericiliğin korkusunun kaynağı da budur. Peru halkının bilincine, yüreğine kendi koşullarını, ihtiyaçlarını ve kurtuluş koşullarını ve güzergahını kazandırmış olarak hayata gözlerini yumdu Gonzalo. Peru devrimi, onun çizgisinde küllerinden yeni doğacak, yeni ve daha büyük önderler çıkararak tarihi sadece ve sadece kitlelerin doğru bir rotada savaşımıyla kazanacağını ispat edecektir. Tarih buna yazgılıdır, gerisi ise sadece zaman, koşullar ve Marksizm-Leninizm-Maoizmin yüksek kavranışı ve hayata geçirilme iradesi ve bilincidir.

Gonzalo yoldaşın ölümsüzleşmesi ve yürüyen tartışma, Peru gericiliğinin, emperyalizmin ve dünya gericiliğinin onun fikirleri, devrimci pratiğinden anımsadığı tek şey tek kelimeyle “KORKU” olmaktadır. Zira, Peru devrim süreci en taze, en yakın ve en “olma-

dık zamanın” proleter devrimci çıkışı, devrimin hala güncel olduğunun sembolüdür. Emperyalizm ve onun uşağı olan gerici egemen güçler sadece silahlı mücadeleden, halkın mücadelesinden değil onun proleter devrim hattıyla kaynaşmasından ve birleşmesinden esaslı olarak korkuya kapılırlar. Bir komünistin, Perulu bir komünistin, Marksizm-Leninizm-Maoizmi ülkesine yaratıcı bir şekilde uygulayan, devrim stratejisini halka benimseten bir komünistin ölümü onlara sadece devrim fikrinin, hareketinin ve bilincinin en güçlü şekilde varlığını anımsatıyor.

Halkın mücadelesi, yaşadığı çelişkiler ve buna dayalı olarak oluşacak hareketinin içinde, geleceği temsil eden

reketlere dönüşmektedir. Gerici egemen güçler halk yığınlarına kapsamlı siyasal saldırı kampanyalarını tek tek ülkeler özgülünde ancak dünya genelinde bir bütünlüğe kavuşmuş şekilde hayata geçirmektedir. Karşı-devrimci şiddet ve baskı, ekonomik ve siyasal krizlerin en etkili yönetme biçimidir. Özgürlüklerin ve hakların kısıtlanması ihtiyacı karşı-devrimci şiddetin daha güçlü ve etkili şekilde hayata geçmesini sağlamaktadır. Kuşkusuz bu sürecin diğer bir yanı da obezleştirilen şovenizm ve ırkçılıktır. Dünya genelinde, gerici güçlerin en önemli silahı da proletaryanın ve halkların bu şovenizmle, birliğini ve dayanışmasını parçalamak, onları birbirine düşmanlaştırmak ve kışkırtmak olmaktadır. Büyük bir salgın olarak bu tüm dünyada tırmanan bir gerçekliktir.

Emperyalistlerin ve onların gerici uşaklarının halka yönelik saldırı dalgası içinde, kendi aralarındaki çelişkilerin tırmandığı şartlar altında proleter devrim çizgisi, karşı-devrimci yönelik halkın devrimci şiddet hattı ile örgütlenmesi ve seferber olması, “ordusu olmayan halkın hiçbir şeyinin olmadığı” bilincinin daha da berrak ve kesin bir bilince kavuşturulması gereksinimi vardır. Örgütsüzlüğü örgütlülüğe, dağınıklığı toplanmaya, halkın mücadele eğilimini proleter devrim yönelimine, iyileştirmeci ve sistem içi hattı iktidar mücadelesi rotasına sokmak, gerici güçlerin asıl korkusunun, tüm çaba ve yöneliminin bunun gerçekleşmesini engellemek odaklı olduğunu kavramak gerekmektedir. Bu kavrayış devrimin olanaklarına odaklanmak, devrimin güncelliğine temelden ve güçlü bağlarla bağlanmayı getirecektir. İşte Gonzalo yoldaşın ölümsüzleşmesinin bize anımsatması gereken yanı budur. Bugün ülkemizde komünist çizginin ve onun geliştirmeye çalıştığı Halk Savaşı’nın kuşatma ve imha edilmesine odaklı yönelimi de halkın kurtuluş yolunun ve hattının kesilmesini içermektedir. Bir kez daha ve daha fazla onurlanarak Marksizm-Leninizm-Maoizm’i kuşanmış proleter devrimler çağı içinde bulunduğumuzu, bunun gereğini ve sorumluluğunu yerine getirecek bir bilinci kuşanmamız gerektiğini görelim. Mücadeleye, ideolojimize, genel yönelimimize sarılalım. Bir kez daha halkın yıkıcı ve inşa edici gücünü örgütlemeye, kurtuluşu için daha fazla mücadeleye ve bu eksende tam ve tereddütsüz bir yönelime tüm benliğimizle dahil olalım.

komünistlerin sorumluluk ve misyonunu kavrayarak tutuşacağı bir mücadele, gerici güçlerin dünyada sadece bir “mefta olarak” sunduğu proleter devrimlerin onların tam anlamıyla bir kabusu olacağını anlamak, kavramak gerekir. Dünya halkları ve ezilen uluslar bugün emperyalist ve gerici uşaklarının cendere, sömürü ve saldırganlığı altındadır. Emperyalist sistemin ekonomik krizi, onun yarattığı saldırı dalgası, pandemi ile oluşan yeni durum ve büyük çaplı kriz, bu güçlerin kendi aralarındaki çelişkilerin durmaksızın lokal ve bölgesel ölçekli ürettiği savaş ve katliamlar, öfke ve tepkinin birikmesini, değişim isteğinin büyümesini getirmektedir. Geleceği göremeyen işçi, emekçiler, ezilen uluslar, kadınlar ve gençler eski ve gerici güçlere karşı durmaksızın çeşitli biçim ve düzeyde, ancak dağınık ve örgütsüz, iktidar bilincinden yoksun bir hatta mücadele içindedir. Bu mücadeleler gün gün gelişmekte, kendiliğinden karakterde de olsa patlamalara, isyanlara ve bir program etrafında birleşmeyi büyük bir gereksinim olarak ortaya çıkaran ha-

İşçi Sınıfıyla Bağ Kurmak, Sınıfı Örgütlemek Öncelikli Görevimizdir!

Ekonomik ve siyasi kriz tablosu ne sadece vites büyüten saldırılardan ne de hızla döndürülmeye çalışılan sömürü ve baskı tekerleğinden ibarettir. İşçi sınıfının irili ufaklı gelişen direniş ve mücadeleleri bu tablonun tamamlayıcı öznesi durumdadır. Hakim sınıfların, kriz süreçleri de dahil işçi sınıfının mücadelesini gözlerden uzak tutma telaşı boşuna değildir. Krizden, işsizlikten, yoksulluktan ve sefaletten söz edene rastlanmaz olur. İşçi ve emekçilerin hoşnutsuzluğu, acil talepleri yok sayılmaya, söylenen yalanlarla bilinçleri karartılmaya çalışılır. Krizler hep “teğet” geçer! Yoksulluk ve sefaletin lafzını etmek şöyle dursun refahı paylaşma sorunu olduğunu bahsedecek kadar ileri gidilir. Yoksullar bir çırpıda ulaşamayacakları refahın “sahibi” yapılır!

Övülemeyecek halde olanı pazarlamaya çalışmak ise zordur. Sefaletle koyun koyuna yaşayanlar her gün refah ve bolluk rüyasına yatsa bile uyandıkları hep açlıktır. Köprüler, çatılar her gün iş ve geçim için canlarıyla pazarlığa tutuşanların “son çırpınışlarına”, isyanına sahne olur. Sorunlar dağlar gibi büyümüş, sıralanmıştır. İşçi ve emekçilerin tek tek bu sorunlarla baş etmesi, karşı koyması mümkün değildir. Kuşatıcı sorunlara birleşerek, örgütlenerek mücadeleyle karşı koymaktan başka çıkar yol yoktur.

Hakim sınıfların neredeyse tek te-

sellisi olan işçi ve emekçilerin örgütsüzlüğüdür. Örgütsüzlük işçi ve emekçileri her türlü saldırıya açık hale getirmektedir. Bu sebeptendir ki işçi sınıfının her türlü örgütlülüğü ve mücadelesi engellenmeye, boğmaya çalışılmaktadır. Tesellinin yerini korkuya bırakmasına, işçi sınıfının örgütlenerek haklarını kazanmaya başlamasına tahammülleri yoktur. İşçi ve emekçilerin gelişen kimi öncü direniş ve mücadelelerinin azgınca saldırıya uğraması, ezilmeye çalışılması bu yüzdendir. Direnen bir avuç işçinin yüzlerce polis tarafından yerlerde sürüklenerek gözaltına alınması, baskı ve işkencenin hafızalara unutulmamacak biçimde yerleştirilmesi nedensiz değildir. Baskının, gözaltı ve tutuklamaların hakları için mücadeleye yönelen hiç kimsenin uzağında olmadığı sıklıkla hatırlatılmaktadır. İşsizlikle, yoksullukla korkutularak mücadelenin uzağında tutulmaya çalışılan işçi ve emekçi yığınlar devlet terörüyle sindirilmeye çalışılmaktadır. İşçi ve emekçi yığınların üzerine attıkları sömürü ağının mücadeleyle yırtılması isteyecekleri en son şeydir.

İşçi ve emekçilerin çeşitli haklarını kazanmak için giriştikleri öncü direnişler, sınıfın gelecekte mücadelesinin habercisi sayılmalıdır. Bu sebeple işçi ve emekçileri bataklik gibi içine çeken sömürü ağını parçalamaya yönelmiş küçük çaplı direnişlerin önemi küçümsenmemelidir. Onlar işçi ve emekçilerin keskinleşen yığınla çelişkiye tutularak gelecekte mücade-

sinin kılcal halidir. Sınıf mücadelesine açılmış birer “kanaldır”. Bu kanalın genişleyerek işçi ve emekçi yığınların kendiliğinden birleşmesini, sınıf mücadelesinin engin denizine doğru akmasına “beklemek” ise yanılıdır. Bu düzeyde olmasa da çeşitli yanılgıların sahibi olduğumuz bir gerçektir. Bu türden yanılgılar ancak işçi sınıfının tarihsel rolünü, devrimden çıkarı olan çeşitli sınıflar arasından

sıyrılarak kazanmaya yazgılı tek sınıf olduğunu kavramaya çalışılarak düzeltilebilir. Yönümüz ancak böylelikle sınıfa, işçi ve emekçilerin gelişen direniş ve mücadelelerine çevrilebilir. Sınıfa doğru adımlarımız mesafeyi azaltacak bir sürekliliğe ve istikrara kavuşur.

İşçi sınıfı çalışmasının hakim hale getirilmesi, toplumun çeşitli sınıfları arasında yürütülecek her türden çalışmanın sınıf perspektifinden beslenmesi vazgeçeceğimiz, önemini vurgulamaktan kaçınacağımız bir konu değildir. Bu kavrayışın inşa edilmesinin önünde sadece sınıf çalışmasının kaçındığımız zorlukları bulunmuyor. Demokratik Halk Devrimi’nin, şehirlere yüklediği görevlerin, dolayısıyla mücadelenin esas dayanağı olarak işçi sınıfına biçtiği rolün kavranmasında ortaya çıkan yetersizlikler sınıf içerisindeki çalışmalarımızı yüzeysel, zayıf ve temsili hale getiriyor. Ufku sınıf perspektifiyle aydınlatılmaksızın çalışmalarımızın işçi sınıfı ve halkın somut çelişkilerine tutunarak gelişmesi, kalıcı örgütlenmeler yaratması olanaklı değildir. Bunu olanaklı kılmak, işçi sınıfının ve halkın gelişen her mücadelesinin ufku devrime doğru genişletmek mümkündür. İşçi sınıfı, mücadelenin taşıyıcı kolondur. Çatışmaya dönüşecek her çelişkinin sezilmesi, kavranması, güçlü bağlar ve kalıcı örgütlenmeler yaratılması önceliklidir.

Sınıf içindeki çalışmalarımızın bu yaklaşımla biçimlendirilmesinden başlayarak işçi ve emekçilerin mücadelesine yaklaşımımızdaki yüzeyselliğin giderilmesi, sınıfla bağımızın geliştirilmesi bir ihtiyaçtır. İşçi sınıfına güç ve moral taşıyan dayanışma ziyaretleri önemli olduğu kadar adımlarımızı sınıfa doğru yönelten bir işlev görmektedir. Ancak yeterli değildir! Direnişlerle, direnen işçilerle daha ileri ilişkiler kurmak örgütlenmiş ziyaretlerle sınırlı tutulmamalıdır. İşçilerin dayanışmaya, desteğe ihtiyacı olduğu kadar bizlerin de gelişmeye, sınıf çalışmasını örmeye ihtiyacımız vardır. Her şeyden önce işçileri mücadeleye ve hak aramaya yönelten çelişkilere, sorunlara, direnişin etrafı bilgisine vakıf olmamız gereklidir. İşçileri mücadeleye çeken nedenler, sayıları, hangi araç ve yöntemlerle mücadele ettikleri, sendikal mücadele deneyimleri, iş kolu ve sendikal örgütlenmenin durumu, sendikanın ve işçilerin hangi olanaklara sahip oldukları ilk elden öğrenilmelidir. Direnişin ve işçilerin çeşitli sorunlarına ilgi göstermek, dürüst, fedakâr ve çalışkanlıkla direnişlere dahil olmak işçilerle sıcak ilişki kurmamıza vesile olacaktır. İşçileri ve ileri işçileri tanımanın yanında ileri işçiler odağımıza yerleşmelidir. Tanımın kapsamı nereli olduklarından yaşam alanlarına, güncel politik gelişmelere bakışlarından çeşitli sorunlara kadar genişletilmelidir.

Kuşkusuz direnişin çeşitli ve kapsamlı görevleri söz konusudur. Direnişi başarıya ulaştırmayı hedefleyen iyi bir plana sahip olmanın yanında direnişin; kitlelerle, fabrikalarla, atölyelerle, emekçi mahallelerle buluşması tayin edici olacaktır. İşçi ve emekçiler için grev ve direnişler nasıl bir okul işlevi görüyorsa bizler içinde benzer bir işlev görmektedir. Mütevazı şekilde öğrenmek ve sınıfa bilinç taşımak görevimiz olmalıdır.

İşçi sınıfıyla bağ kurmayı, sınıfı örgütlemeyi önüne koymuş olan proleter devrimciler, kapsamı yazdıklarımızdan daha geniş olan sınıf çalışmasının sorunlarını ilgiyle araştırarak, tartışacak, sınıf mücadelesinin açığa çıkardığı her gelişmeye şimdiden dikkat kesilecektir.

Bel Karper işçilerinin grev çadırına silahlı saldırı

HABER MERKEZİ- Çorlu'da bulunan Bel Karper'de beyaz yakalıları ve taşeron işçileri, grevdeki işçilerin makinesinde çalıştırıp üretim yapmaya çalışan Bel Karper'in grev kırıcılığına rağmen, işçilerin grevi devam ediyor. TİS'te anlaşamadıkları için grevde olan Bel Karper işçilerinin grev çadırına 2 gün üst üste silahlı saldırganlar tarafından saldırı düzenlendi.

Fransız gıda tekeli Bel Grup'a bağlı, Bel Karper yönetimi, Tek Gıda-İş'te örgütlenerek uzun süren hukuk mücadelesinden sonra toplu sözleşme hakkına kavuşan işçilerin TİS hakkını tanımadı. TİS görüşmelerinin hiçbirine katılmayan yönetim, sendikadan istifa baskısına boyun eğmeyen baş temsilciyi Kod 29'dan işten attı, 12 işçiyi de ücretsiz izine gönderdi. İşçilerin fabrika önünde direnişi sonucu ücretsiz izne çıkartılan işçiler ise işbaşı yaptı. Direniş bittikten birkaç hafta sonra greve çıkan Bel Karper işçileri mücadeleyi sonuna sürdüreceklerini belirtmişti.

Dün (18 Eylül) işçilerin grevi 125'inci günündeydi. İşçilerin grev çadırına silahlı saldırganlar ateş açtı.

125 gündür grevde olan işçilerin

kurduğu grev çadırına iki kez silahlı saldırı gerçekleşti. Sendikanın sosyal medya hesabından yapılan açıklamada, "125 gündür burada çeşitli baskılarla tehditlerle şantajlarla karşı karşıya geldik. Bel Karper işverenin birçok oyununa sizinle birlikte şahit olduk. Buradaki grevi kırmak için; ka-

çak taşeron almaktan, kaçak işçi içeri sokmaktan, jandarmayı, kaymakamı üzerimize salarak cezalar kestirmeye çalışan Bel Karper işverenin bin türlü oyununu gördük. Ama maalesef 2 gündür bu fabrikanın önünde kurulmuş olan çadırımıza 2 gecedir silahlı saldırı olmaktadır. Dün bu

grev çadırımıza gece geç saatlerde yine 1 şarjör mermi atılarak grev gözçülerimiz korkutulmaya çalışılmıştır. Ve bundan 1 gün öncede olaylar yaşanmış, maalesef Çorlu jandarmasına haber vermemize rağmen gelmemiştir. 2'nci gün bu olay yine olduğunda arkadaşlarımız buradan giderek kişiyi

yakalamasına rağmen zoraki tutanak altına alınmıştır" denildi.

Silahlı saldırıyı gerçekleştiren saldırganı grev çadırında bulunan işçilerin bireysel çabalarıyla yakaladığını ve zoraki bir şekilde tutanak altına alırdığını belirten Yunus Durdu, "Bu-

radan bir kez daha ilan ediyoruz. Tek Gıda-İş Sendikası'nı ve buradaki Bel Karper grevini ve grevdeki işçi arkadaşlarımızı, silah atarak, adam göndererek korkutmaya çalışanlar şunu bilsin, sizin ağababalarınız bizi korkutamadı ki sizin taşeron şirketleriniz bizi korkutmaya çalışsın. Biz on-

lara pabuç bırakacak sendika değiliz. Siz taşeron kullanmayın, eğer gücünüz yetiyorsa karşımıza ağababalarınızı çıkartın. Biz gece-gündüz bu kapının önünde mücadele veriyoruz, sizin gibi kaypaklara bu mücadeleyi bırakacak ne gözümüz var ne de burada yüreksiz işçi var. Bu mücadeleyi kazanana kadar asla yılmayacağız ve buradaki bu işçilerin başına bir şey gelirse bunun sorumlusu Bel Karper işverendir. Ya Bel Karper işvereni, işçilerin sendikal haklarına saygı göstererek hakla-

rını verecek ya da fabrikayı kapatıp gidecek" dedi.

Tek-Gıda İş örgütlenme uzmanı Yunus Durdu, pazartesi günü savcılığa da suç duyurusunda bulunacaklarını ve olayın takipçisi olacaklarını kaydetti.

Tarımsal üretim enflasyonu yüzde 29,8 ile zirvede

HABER MERKEZİ- Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), Tarımsal Girdi Fiyat Endeksi (Tarım-GFE) Temmuz 2021 verilerini yayınladı. Buna göre tarımsal girdi enflasyonunda temmuzda, bir önceki aya göre yüzde 1,98, bir önceki yılın aralık

ayına göre yüzde 14,44, bir önceki yılın aynı ayına göre yüzde 29,38 ve on iki aylık ortalamalara göre yüzde 19,05 artış gerçekleşti. Böylece, Ocak 2016'da başlatılan endeks, tüm zamanların en yüksek seviyesini gördü.

Ana gruplarda bir önceki aya göre tarımsal yatırıma katkı sağlayan mal ve hizmet endeksinde yüzde 0,68, tarımda kullanılan mal ve hizmet endeksinde yüzde 2,20 artış gerçekleşti. Bir önceki yılın aynı ayına göre göre tarımsal yatırıma katkı sağlayan mal ve hizmet endeksinde yüzde 27,01, tarımda kullanılan mal ve hizmet endeksinde yüzde 29,78 artış gerçekleşti.

YILLIK EN FAZLA ARTIŞ YÜZDE 62,43 İLE GÜBRE VE TOPRAK GELİŞTİRİCİLER ALT GRUBUNDA OLDU

Yıllık en fazla artış gösteren diğer alt gruplar ise yüzde 48,07 ile çiftlik binaları (ikamet amaçlı olmayanlar) ve yüzde 43,37 ile bina bakım masrafları oldu. Buna karşılık, yıllık

en az artış gösteren alt gruplar ise yüzde 9,90 ile tohum ve dikim materyali, yüzde 12,23 ile tarımsal ilaçlar ve yüzde 18,79 ile malzemeler oldu.

AYLIK EN FAZLA ARTIŞ YÜZDE 6,16 İLE GÜBRE VE TOPRAK GELİŞTİRİCİLER ALT GRUBUNDA OLDU

Aylık en fazla artış gösteren diğer alt gruplar ise yüzde 3,79 ile enerji ve yağlar ve yüzde 3,10 ile bina bakım masrafları oldu. Buna karşılık, aylık en az artış gösteren alt gruplar ise yüzde 0,55 ile tohum ve dikim materyali ve yüzde 0,71 ile makine bakım masrafları oldu. Bir önceki aya göre azalış gösteren tek alt grup ise yüzde 0,44 ile malzemeler oldu.

Ekoloji örgütleri Dersim'de: Ormanları yakmak insanlık suçudur

DERSİM- Dersim'e giden 34 ekoloji örgütü, orman yangınlarına dikkat çekmek ve ekoloji örgütlerine destek vermek için Seyit Rıza Meydanı'nda açıklama yaptı. Anayasaya göre ormanları yakmanın suç olduğunu vurgulayan Munzur Çevre Derneği'nden Ali Yıldız, "Suçtur, hiçbir gerekçe ormanları yakmayı haklı gösteremez. Ama Dersim'de yıllardan beri köylerimiz, ormanlarımız yakılmakta, bu bir insanlık suçudur" dedi.

Dersim'de haftalardır çıkan orman yangınları ve yangınlara müdahale edilmemesi kamuoyunun tepkisini çekiyor. Son olarak Ovacık ilçesine bağlı Sevqu (Yaylagünü) ve Xezku (Otlubahçe) köyleri arasında, yoğun bombardıman sonucu çıkan orman yangını devam ediyor.

34 ekoloji örgütü ile Dersim'deki demokratik kitle örgütleri, bugün Seyit Rıza Meydanı'nda orman yan-

gılarına dikkat çekmek için açıklama yaptı.

"DERSİM'DE YANGINLARIN SÖNDÜRÜLMEMESİNE DİKKAT ÇEKMEK İSTİYORUZ"

Nerede bir talan, nerede bir ekolojik yıkım varsa orada olmaya çalıştıklarını söyleyen Ekoloji Birliği Eş Sözcüsü Süheyla Doğan, "Bizler or-

man yangınlarının sermayenin yol açtığı ekonomik kriz olduğunu ama

dem olmasını sağlamak istiyoruz" dedi.

Bugün ekolojik yıkıma, doğa talanına karşı burada toplandıklarını belirten Mezopotamya Ekoloji Birliği'nden Vahap Işıklı, "Ülkenin bir tarafı rant için yakılırken Kürdistan coğrafyasında orman yangınları sürüyor. Orman yangınlarının sebebinin altında güvenlik meselesi çıkıyor ve halkın orman yangınlarına müdahalesine engel olunuyor" diye belirtti.

"HİÇBİR GEREKÇE ORMANLARIN YAKILMASINI HAKLI GÖSTEREMEZ"

Munzur Çevre Derneği'nden Ali Yıldız ise, "Anayasaya göre ormanları yakmak suçtur hiçbir gerekçe ormanları yakmayı haklı gösteremez. Dersim'de yıllardan beri köylerimiz, ormanlarımız yakılmakta bu bir insanlık suçtur. Her yıl haziran ayından başlayıp ekim ayının sonuna kadar ormanlarımız yakılmakta ve yaşam alanlarımız tahrip edilmektedir" diye konuştu.

İzmir'de zeytinlik alana yapılmak istenen JES projesi iptal edildi

HABER MERKEZİ- İzmir'in Karabağlar ilçesine bağlı kırsal Uzundere Mahallesi'ne yapılmak istenen jeotermal santraline (JES) karşı çıkan 270 mahalleli, projenin iptali için suç duyurusunda bulundu.

İzmir 1'inci İdare Mahkemesi'nde açılan davada, 3 kilometrelik bölgede zeytinliklerin bulunması ve sondaj çalışmalarının çevreye zarar vereceği gerekçesiyle planın iptaline karar verildi.

Firma avukatlarının karara itirazları sonucu dosya, Danıştay'a gitti. Eksik inceleme nedeniyle yerel mahkemenin kararı bozulurken, bilirkişi raporu istendi.

Yeniden İzmir 1'inci İdare Mahkemesi'nde görülen dosyaya atanan bilirkişinin, raporda planın çevreye zarar vereceği yönünde rapor sunması üzerine mahkeme de JES için bir kez daha iptal kararı

verdi.

Firma yetkililerinin itirazı üzerine dosya, bu kez de Danıştay 6'ncı Dairesi'nde görüşüldü. Üyeler, projenin bölgedeki zeytinlik alanlara olumsuz etkisi olduğu sonucuna vardı.

Bunun üzerine İzmir 1'inci İdare Mahkemesi'nin verdiği kararın hukuk ve usule uygun olduğu, bozulmasını gerektirecek bir durum olmadığı gerekçesiyle kararın oy birliğiyle onanmasına karar verildi.

Danıştay 6'ncı Ceza Dairesi'nin kararının ardından Uzundere'ye yapılması planlanan JES projesi iptal oldu.

Ayman Yaylasında taş ocağı için 1500 ağaç kesilecek, köylüler eylemde

HABER MERKEZİ- Bolu'ya bağlı Ayman Yaylasında, taş ocağı açılması için ağaç kesimine başlandı. Sabah saatlerinde yaylada bulunan ormanlık alana giden iş makineleri, ormanlık alanda bulunan çam ağaçlarını kesmeye başladı.

Yaklaşık 1500 ağacın kesileceği alanda, kesilecek olan ağaçlar işaretlenip numaralandı. Ağaçların kesildiğini öğrenen köylüler ormanlık alana giderek iş makinelerinin önünde durdular.

24 Ağustos 2021 tarihinde Bolu ilinde bulunan Ayman Yaylası'nda yapılmak istenen taş ocağına iş makineleri girmiş, köylüler iş makinelerini durdurmuştu. Aynı gün bölgeye jandarma ekipleri giderek köylüleri alandan uzaklaştırmış, bu esnada Jandarma Alay Komutan Yardımcısı köylüleri "Evlerini yıktırmakla" tehdit etmişti.

Yüzlerce ağacın kesildiği bölgede, "Orman katliamına hayır" sloganını

atan köylüler, "Taş Ocağına Hayır" yazılı pankartla ağaç kesimini engelledi.

"Burada büyüdük, burada öleceğiz" diyen köylüler alanda beklemeye devam ediyor.

MAHKEMEYE BAŞVURDULAR

Bu arada köylüler, yapılan çalışmanın durdurulması için avukatları aracılığıyla mahkemeye başvurdu. İdari Mahkemeye Orman Genel Müdürlüğü, Bolu Valiliği, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı ile Maden ve Petrol İşleri Genel Müdürlüğü aleyhinde başvuru yapan avukat, idari izinlerin durdurulması ve "ÇED Gerekli Değildir" kararının geri çekilmesini istedi.

Kafasında mermi çekirdeği bulunduğu belirtilen Erol Engin'in hayatı hiç sayılıyor

HABER MERKEZİ- Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesi'nde hükümlü bulunan Erol Engin'e hastane doktoru tarafından kafasında mermi çekirdeği bulunduğu belirtilmesine karşın gerekli tedavi işlemleri yapılmıyor. Aylardır yüzünde ve ağız içinde uyuşma yaşayan ve bu sorunla ilgili tekrar hastaneye gitmek isteyen Engin, hapishane revir doktoru tarafından "hastanedeki cihaz yanlış göstermiş" denilerek ve vitamin ilacı yazılarak tekrar hücreye gönderildi. 19 Aralık 2000 Hapishaneler Katliamı'nın gazilerinden olan Erol Engin'in hayatı Tekirdağ 2 Nolu F Tipi ve Tekirdağ Devlet Hastanesi tarafından hiç sayılıyor.

47 yaşındaki TKP/ML dava tutsağı Erol Engin'in 19 Aralık 2000 Hapishaneler Katliamı'nda yaralandığı ve aynı zamanda kafasından kan sızdığı ancak o dönem yapılan sağlık kontrollerinde ve çekilen filmlerde mermi çekirdeğine rastlanmadığı belirtildi. Diğer yandan katliam sonrası alelacele yapılan göstermelik sağlık kontrollerinin güvenilirliği de bir tartışma konusu.

HASTANE DOKTORU 'KAFANDA MERMİ ÇEKİRDEĞİ VAR' DEDİ, HIÇBİR İŞLEM YAPMADI

Tutsak aileleri tarafından aktarılan

Hapishanelerdeki açlık grevi 290'ıncı gününde sonlandırıldı

HABER MERKEZİ- PKK Lideri Abdullah Öcalan'a yönelik 22 yıldır tutulduğu İmralı Hapishanesi'nde uygulanan tecrit ile hapishanelerde özellikle pandemi döneminde artan hak ihlallerine karşı başlatılan süresiz-dönüşümlü açlık grevinin sona erdirildiği duyuruldu.

27 Kasım 2020'de PKK ve PAJK'lı tutsaklar tarafından başlatılan açlık grevi, 290'ıncı gününde sonlandırıldı.

Tutsaklar adına Deniz Kaya tarafından yapılan açıklamada, 12 Eylül 2020 yılında başlatılan 'Dem Dema Azadiyê' hamlesine destek vermek üzere başlatılan açlık grevi eyleminin

bilgiye göre, geçtiğimiz aylarda yüzündeki ve ağız içindeki uyuşma nedeniyle MR (Manyetik Rezonans Görüntüleme) çekirmek amacıyla hastaneye giden Erol Engin'in, MR cihazının alarm vermesi üzerine kafasında mermi çekirdeği bulunduğu belirtildi. Vücudunda metal bulunduğu

Tekirdağ Devlet Hastanesi:
"Kafanda mermi çekirdeği var."

Tekirdağ 2 Nolu F Tipi: "Cihaz hata vermiş, hava boşluğu var."

Erol Engin'in ciddi sağlık sorunları vitamin ilaçları ile geçiştirilmek isteniyor.

HASTA TUTSAKLARIN TEDAVİ HAKKI ENGELLENİYOR, SESSİZ KALMA!

ve belirtmediği gerekçesiyle Engin'e karşı saldırgan bir tutum benimseyen hastane doktoru, sağlık sorunuyla ilgili Engin'e hiçbir işlem yapmadı. Manyetik alanda kafasındaki mermi çekirdeğinin milimlik bir hareketinin hayati risk barındırdığı ve doktorun hastayı değil kendini düşünerek Erol Engin'i bu halde hapishaneye geri gönderdiği öğrenildi.

REVİR DOKTORU 'MERMİ ÇEKİRDEĞİ DEĞİL HAVA BOŞLUĞU' DİYEREK VİTAMİN YAZDI

Daha sonra tekrar hapishane revirine giderek hastaneye sevk yaptırmak isteyen Erol Engin, bu sefer de revir doktorunun ilgisiz tutumuyla hücre-

bugünden itibaren sonuçlandırıldığı belirtildi.

Açıklamada "PKK ve PAJK zindan komitemizin çağrısını esas alarak PKK ve PAJK'lı tutsaklar olarak bugünden itibaren açlık grevi eylemimizi sonlandırıyoruz. Özgürlük hamlesine PKK ve PAJK'lı olarak daha farklı eylem türleriyle bilinçli ve örgütlü katılmayı esas alacağız" denildi.

Yine AKP-MHP faşist rejiminin sonuna geldiği kaydedilen açıklamada, "12 Eylül darbesinin yoğunlaştırılmış hali olan AKP, kendi yaratıcısına layık olmak için tüm hünerlerini sergiliyor. Bizler de 12 Eylül faşist darbesini yenilgiye uğratan Amed zindan direnişi ruhu, bilinci ve inancıyla direnip, başarı ve zafer kazanacağız. Hakikat ve özgürlük arayışımızın geleneği olan Mazlum Doğan, Dörtler ve 14 Tem-

sine geri gönderildi. "Hastane ile görüştük, cihazı yeni aldıkları için hata veriyormuş, kafanda mermi çekirdeği yokmuş, hava boşluğu nedeniyle cihaz alarm vermiş." gibi ciddiyetsiz ifadelerle Engin'e kullanması için vitamin ilacı yazan ve "Bu ilaçtan sonra duruma bakacağız." diyen revir doktoru sağlık sorunuyla ilgili hastaneye sevk gerçekleştirmedi. Yazılan ilaç dahi henüz Engin'e verilmezken muayene ve tedavi süreci zamana yayılan Engin'in yüzündeki uyuşmaların arttığı öğrenildi.

Daha önce aynı sağlık sorunu nedeniyle revire çıktığında MR çekilmesi gerektiğini söyleyen revir doktoru, halen MR çekilmemiş olmasına karşın bu sefer hastaneye göndermeyip vitamin vermesi ise kuşku uyandırdı. "Erol'un kafasında mermi çekirdeği yoksa, daha önce gerekli görülen MR için neden tekrar hastane sevk yapılmıyor." diyerek tepki gösteren yakınları, Erol Engin'in hayatının hiç sayıldığını ve böylesine önemli bir sağlık sorununun görmezden geldiğini belirtti. Tutsak aileleri ve insan hakları örgütlerine duyarlılık çağrısı yapan Erol Engin'in yakınları, gerekli tetkik ve kontroller yapılan kadar meselenin peşini bırakmayacaklarını ifade etti.

muz Direniş ruhu ekseninde başarıya ulaşan özgür bir önderlik, Özgür Kürdistan, Demokratik Türkiye'yi sağlayana kadar direneceğiz" ifadeleri yer aldı.

27 Kasım 2020'de, süresiz-dönüşümlü olarak 5 günlük periyotlar şeklinde başlatılan eden eylem 14 Temmuz'dan itibaren 15 güne çıkarıldı.

İmralı tecridine karşı Türkiye hapishanelerinde sonlandırılan açlık grevinin dışında iki merkezde grevi eylemi sürüyor. Irak Kürdistanı Bölgesi'ndeki Mahmur Kampı'nda 18 Aralık'ta kadınlar öncülüğünde başlatılan eylem 269'uncu gününde. Yine Yunanistan'ın Lavrio Kampı'nda, açlık grevlerine destek amacıyla başlatılan süresiz-dönüşümlü açlık grevi eylemi de 252'nci gününe ulaşmış durumda.

Dersim'de korucular köylüleri tehdit etti

DERSİM – Dersim'in Çemişgezek ilçesinden Mazgirt Beroç (Dallıbel) köyü merasına gelen köy korucuları, köylüleri tehdit ettiği belirtildi. Beroç köyünde yaşayan ve korucular tarafından tehdit edilen Faik Şahan, İnsan Hakları Derneği (İHD) Dersim Şubesi'ne başvurdu. Korucuların köylüleri tehdit etmesine ilişkin İHD Dersim Şubesi'nde basın toplantısı düzenlendi.

Dersim'de uzun bir süredir koruculuk sisteminin sürdüğünü ve bölge halkının üzerinde büyük bir tehdit oluşturduğunu dile getiren İHD Dersim Şubesi Yönetim Kurulu üyesi Agit Aral, koruculuğun halk için büyük bir tehlike arz ettiğini söyledi. Aral, "İktidar destekli yargıyı kendine kolaçan eden bu güçler köylerde, mezralarda halk üzerinde büyük bir tehdit unsuru haline gelmiştir" dedi.

KÖYLÜLER TEDİRGİN

Mazgirt'in Beroç köyünde yaşayan Faik Şahan, geçtiğimiz günlerde mera alanından geçtiklerinde alanda iş makinalarının çalıştığını söyledi. İş makinalarının bulunduğu alana gittiklerini ve orada bulunanların Çemişgezek'ten gelen köy korucuları olduğunu belirtti. Şahan, "İsimlerini sorduğumuzda Ağa Yıldırım ve Nurettin Akpolat olarak kendilerini tanıttılar. Bu şahıslar mera alanına yerleşeceklerini söylediler. Köy halkının rızası olmadan köye yerleşemeyeceklerini kendilerine ifade etmemize rağmen bizleri tehdit ederek 'Siz kim oluyorsunuz? Bize engel olabilir misiniz?' dediler. Bunlara öncülük yapan kişi de köyüne bağlı Mirella (Uğurlar) mezrasında yaşayan Ali Gördoğar'dır. Tüm köy halkı bu korucular yüzünden tedirgin ve kendilerini baskı altında hissediyorlar" dedi.

Şahan, Yıldırım ve Akpolat isimli korucuların kendilerine, "Daha önce muhtarın şikayetine takipsizlik kararı verildi. Boşuna uğraşıyorsunuz; savcımız, hakimler, askerlerimiz var. Siz bizimle uğraşamazsınız, biz istediğimiz zaman ezeriz. Buraya yerleşeceğiz" dediklerini ifade etti.

Tecrit ve Tredmanın Yeni Aşaması: S Tipi Hapishaneler

Egemenler, boğuştuıkları krizler sarmalından çıkış yolu olarak “daha fazla sömürü, daha fazla baskı ve daha fazla saldırganlık” politikasını esas alıyor. Bu kriz ortamında ortaya çıkabilecek her türlü başkaldırı ya da başkaldırı ihtimaline karşı önlemler alınıyor, politikalar bunun üzerine inşa ediliyor. Bu politikaların esas alındığı, hayata geçirildiği alanlardan birisi de hapishaneler.

15 Temmuz darbe girişiminin ardından “FETÖ” bahanesiyle ayyuka çıkan hak gaspları, bugün tüm hapishanelerde farklı şekillerde vücut buluyor. Son 5 yılda “potansiyel suçlu” olarak görülen devrimci, ilerici, yurtsever ya da iktidardaki kliğin yollarını ayırdığı “Gülen Cemaati” mensubu 1,5 milyona yakın kişi “terör” soruşturmasından geçirildi, yüz binlercesi tutuklandı. Devlet bu gözaltı ve tutuklama saldırılarının ardından hapishanelere yönelik yeni yeni hak gaspı ve teslim alma saldırılarını hayata geçiriyor.

15 Temmuz’un ardından egemenlerin, tutsakların dışarıyla iletişimini kesme, tecrit içerisinde tecrit yaşatma saldırıları artarak devam etti. Bu süreçte tutsakların iletişim hakları sınırlandı, tedavi hakları gasp edildi,

birçok tutsak sürgün edildi, politik yayınlara erişim hakları sınırlandırıldı vb.

Pandeminin ardından tutsaklara yönelik saldırılara yenileri eklendi. Tutsakların görüş hakları tamamen ortadan kaldırıldı, devrimci-yurtsever gazete ve dergiler “BİK yasası” gerekçesiyle engellendi, bir nevi “tecrit ve ölüm” sarmalı içerisine hapsedildi. Bu süreçte birçok hasta tutsak yaşamını yitirdi, tedavi olmayan birçok tutsağın sağlık durumu kötüleşti. Tüm bu saldırılara rağmen üretmeye, direnmeye ve devrimci faaliyete devam eden tutsaklar yeni bir saldırı politikasıyla karşı karşıya: S Tipi hapishaneler!

YIKILACAK DUVARLAR!

19-22 Aralık hapishaneler katliamı ile F Tipi hapishanelere sürgün edilen binlerce politik tutsağın, “siyasal çalışmalardan koparılması, birbirleriyle dayanışmalarının önünün kesilmesi, sosyal, kültürel, sportif ilişki ve faaliyetlerinin sona ermesi, dışarıyla bağlarının kesilip tecrit ve izolasyona mahkûm edilmesi” hedeflenerek teslim alınmaya çalışıldı. Ama bu saldırılara da teslim olunmadı, politik tutsaklar tek başına da kalsa, tecrit içinde tecrit de yaşasa,

üretmeyi, devrimci yaşamı ilmek ilmek örmeyi sürdürdü.

F Tipi hapishanelerin ardından, “yüksek güvenlikli” L Tipi hapishaneler hayata geçirildi ve bugün de S Tipi hapishanelerin inşaatı ülkenin dört bir yanında devam etmekte. Ceza İnfaz Sisteminde Sivil Toplum Derneği’ne (CİSST) göre S Tipi hapishanelerin F Tipi hapishanelerden esas teşkil edecek fiziki farkları yok. Kapasiteleri biraz daha fazla olan bu yeni hapishanelerin, yeni saldırı politikalarının uygulandığı pilot hapishaneler olacağı ifade ediliyor.

Geçtiğimiz tarihlerde Antalya, Iğdır ve Bodrum’da S Tipi Hapishaneler açıldı. Ankara’dan Tekirdağ’a kadar birçok bölgede de bu tip hapishanelerin inşaatının devam ettiği ifade ediliyor. Iğdır’da açılan hapishaneye Osmaniye’de bulunan yurtsever tutsaklar, Antalya’da açılan hapishaneye aynı kampüs içerisinde bulunan L Tipi hapishaneden yurtsever tutsaklar sürgün edildi. Tutsakların aktarımlarına göre hak gaspları daha hapishanenin girişinde başlıyor. Çıplak arama dayatılan tutsaklara, insan onurunu ayaklar altına alan “otur-kalk” saldırısı şart koşuluyor. Bu dayatmaları kabul et-

meyen tutsaklar kamerasız odalarda kaba dayığa maruz kalıyor.

Hapishanelerin mimari yapısıyla (tekli hücrelerle, tel örgülerle) tecride maruz bırakılan tutsaklar, egemenlerin yeni saldırı politikalarının ilk hedefi oluyor. Egemenlerin, F Tiplerinde, “yüksek güvenlikli hapishanelerde” uygulayamadığı ya da uygulamakta zorlandığı saldırıları S Tipi hapishanelerde dayatacağını öngörmek zor değil.

Devrimci mücadelenin sürdüğü hapishanelerde bir irade savaşı veriliyor. Egemenler devrimci iradeyi kırmak, halkı sindirip korkutmak, yalnızlaştırmak için tüm araçlarıyla saldırıyor. Dört duvar arasında bilincinden ve bedeninden başka silahı olmayan devrimciler, komünistler hapishanelerde direnmekten vazgeçmiyor.

Öyleyse bizler de bugün hapishanelere yönelik her saldırının aynı zamanda halka yönelik olduğunu bilerek, tutsakları yalnızlaştırma politikalarına karşı daha gür ses çıkaralım. Tutsakların ortaya koyduğu iradeyi sahiplenelim, saldırıları beraber göğüsleyip, beraber karşı koyalım.

503 cenaze kimsesizler mezarlığında bekletiliyor

Kimsesizler mezarlıklarında bulunan 503 cenazeden son iki yılda sadece 45'inin ailelerine teslim edildiğini belirten MEBYA-DER Eşbaşkanı Şeyhmus Karadağ, cenazeler üzerinden sistematik işkence uygulandığını söyledi.

Bölge kentlerinde ilan edilen sokağa çıkma yasakları ve yaşanan çatışmalarda ölümsüzleşenlerin yaşamını yitirenlerin cenazeleri, ailelerine verilmeyerek kimsesizler mezarlıklarında bekletiliyor. Malatya'da 270, Van'da 75, Siirt'te 100, Elazığ'da 30, Diyarbakır'da ise 28 cenazenin alınması için yapılan 103 başvurunun sadece 45'ine yanıt verildi. Medeniyetler Beşiğinde Yakınlarını Kaybeden Ailelerle Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (MEBYA-DER) Eşbaşkanı Şeyhmus Karadağ, cenazelerin kimsesizler mezarlıklarında bekletilmesi ve yapılan başvuruların sonuçsuz bırakılmasını değerlendirdi.

NEFRET YAKLAŞIMI

Kimsesizler mezarlıklarında defnedilenlerin "kimsesiz" olmadığını dile getiren Karadağ, "Bu insanlar aileleri bulunmadan kimsesizler mezarlığına defnediliyor. Bu ne vicdanan ne ahlaken ne de dinen kabul edilebilecek bir şey değildir. Bugün din vurgusu yapanlar, iş cenazelere gelince, nefretle yaklaşıyorlar" diye konuştu.

İKİ YILDA 45 CENAZE VERİLDİ

Son iki yılda 103 ailenin derneklerine başvuru yaptıklarını paylaşan Karadağ, bu ailelerden sadece 45'inin ce-

nazelerine alabildiklerini ifade etti. Diyarbakır Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nin morgunda bir cenazenin bekletildiğini aktaran Karadağ, 3 ay önce İran'dan gelen bir ailenin başvurusuna rağmen henüz sonuç alınmadığını söyledi.

DNA YILLARCA BEKLETİLİYOR

DNA için alınan kan tahlillerinin 24 saatten daha kısa bir sürede sonuçlanmasına rağmen yıllar sonra açıklandığını ifade eden Karadağ, "Ailele-

lerini şöyle sürdürdü: "Bu konuda ailelere ses olunmalı. Biz her daim ailelerin yanındayız. Cenazesine ulaşamayan bir tane bile aile kalmasın. Mercan Erkol, 16 Ekim 2017'de Kulp ilçesinde hayatını kaybetti. O günden bu yana cenazesi verilmiyor. Şuan cenazesi Yeniköy Mezarlığı'nda kimsesizler bölümünde bekletiliyor. Van'da bulunan ailesi, 10 kere gidip geldi ama bir sonuç alamadı. Emniyete gidiyor, jandarmaya yönlendiriyor. Jandarmaya gidiyor, 'dosya

Yeniköy Mezarlığı'nda kimsesizler bölümünde bulunan kan tüplerini hatırlatan Karadağ, şöyle konuştu: "Kan tüplerinin içindeki kanlar kurumuş bir şekilde bulunuyor. 2015-2016'dan kalma bu tüplerin üzerinde Batman, Diyarbakır, Mardin, Silvan, Midyat savcılığı yazıyor. Aileler kan vermiş, onlara haber vermemiş ve kan tüplerini imha etmişler. Bu konuda herhangi bir bilgi de verilmiyor."

'AİLELERİ YALNIZ BIRAKMAYACAĞIZ'

"İktidar ne kadar değişirse değişsin, zihniyet aynı zihniyet" diyen Karadağ, devamında şunları söyledi: "Bu Kürt düşmanlığının bir an önce bitmesi gerekiyor. Onlar ne yaparlarsa yapsınlar, aileler onların karşısında diz çökmeyecektir. Aileler bize, 'Çocuğumun bir tırnağı bile kalsa, onu almadan gitmeyeceğim' diyor. Onlar hala bunu anlamadı. Cenazelere yönelik uygulamalar bununla da kalmıyor. Geçen sene Agit İpek'in cenazesini kargoyla gönderdiler. Yine bu yıl Ergani'de Mahsum Aslan'ın cenazesini kargoyla gönderdiler. Tarihin hiçbir yerinde kargoyla cenaze göndermek gibi bir şey yaşanmadı. Bu vicdansızlığa derhal son verilmeli."

re cenazeler üzerinden sistematik işkence uygulanıyor. Ailelerin acısını derinleştirmek için, onlara işkence uygulamak için yıllarca tahlilleri söylemedikleri, açıklamadıkları oluyor" dedi.

KEMİKLERİ DE ÇOK GÖRÜYÖRLER

Kimsesiz mezarlıklarının açılarak cenazelerin ailelere teslim edilmesi gerektiğini vurgulayan Karadağ, söz-

yanımda değil' diyor. Kan verilmiş ve cenazenin nerede olduğu belli. Ailelere çocuklarının kemiklerini bile çok görüyorlar."

Cenazelere yönelik uygulamaların yanı sıra mezarlıklara yönelik saldırılara değinen "Kürdistan kentlerinde yakılmayan mezarlık kalmadı" diye ekledi.

KAN TÜPLERİ İMHA EDİLDİ

BİN 500 ÖĞRENCİ BEKLETİLİYOR

Munzur Üniversitesi öğrencileri adına konuşan Serhat Kurtboğan, 2021-2022 eğitim-öğretim yılının başlamasıyla birlikte ülke genelinde üniversite öğrencilerinin barınma sorunu yaşadıklarını söyledi. Yaklaşık bin 500 öğrencinin KYK yurtlarında yedek olarak bekletildiğini aktaran Kurtboğan, "Yurtlarda misafir olarak kalan öğrenciler, asil kayıt alan öğrencilerin gelmesi bahane edilerek

apar topar yurttan çıkarılmaya çalışıldı. Bu durum sonucunda birçok öğrenci memleketlerine dönmek ve bir kısmı geceyi sokakta geçirmek zorunda kaldı. Öğrencilerin bu sorun üzerine valilik önünde yaptığı açıklama dikkate alınmadı. Aynı zamanda ev kiralalarının yüksek olması nedeniyle de yurtlardan başka seçeneği olmayan biz öğrenciler, bu barınma sorununun bir an önce çözülmesini istiyoruz" diye belirtti.

Munzur Üniversitesi öğrencileri KYK yurtlarından çıkarıldı

DERSİM- Yerleştirildikleri KYK yurtlarından çıkarılan Munzur Üniversitesi öğrencileri, barınma sorunlarının çözülmesini istedi.

Munzur Üniversitesi öğrencileri, Kredi ve Yurtlar Genel Müdürlüğü'ne (KYK) ait yurtlardan çıkarılmalarına ilişkin Seyit Rıza Meydanı'nda açıklama yaptı.

TC'nin Saldırgan Politikasının İflası: Irak ve Suriye Kürdistanı'nda Güncel Durum

Kürt ulusunun ülke sınırları içinde ve dışında boğmak için kararlı bir saldırganlık politikası izleyen TC; bu politikasını Rojava'da da şiddetli bir biçimde uygulamış, bir kısım alanı ele geçirerek işgalci bir tutum izlemiştir. Ancak gelinen aşama itibari ile Rojava'da ve Suriye'nin diğer alanlarında sıkışmış, ABD-Rusya anlaşmalarının belirlediği sınırın ötesine bu işgalci hevesini taşıyamamıştır. Burada TC'nin işgalciliğinin temel itim ve destek unsurunun ABD-NATO olduğunu belirtmekte fayda var. TC'nin, Kürt düşmanlığı ve buna dayanan hevesleri, bir yandan ABD ve Rusya'nın Kürtleri kendine mahkum kılmak için kullandığı sopa, diğer yandan ise ABD-NATO'nun bu işgal hevesini bölgede bir NATO sınırı olarak olası planlarından birisi olarak kullanmasından bahsetmek gerekir. TC'nin aksi durumda Suriye ve Rojava'da bir karış toprağı dahi sadece kendi "çıkarları için" işgal etmesi mümkün değildir. Bu bağlamda emperyalistlerin çıkarlarını gözetken, onların müsaade ettiği ve TC'nin iştahlı hevesi sonucu "esneme-izin verme" ilişkisi içinde hayat bulan bir durum söz konusudur. Bunun yanı sıra Rojava'da Kürtlerin işgale direniş ile verdiği karşılıkla birlikte emperyalistlerin de daha fazla ilerlemesine sıcak bakmıyor oluşları TC'nin Kürt ulusunu bu alanda bir biçimde yok etme hayallerini sınırlamıştır.

TC'NİN SURİYE AÇMAZI VE "ZORUNLU" KABULLENİŞLİĞİ

Suriye Kürdistanı'nda tarafların şimdilik yoğun bir çatışmaya girmeden sonuç alma ve pozisyon belirleme çabalarında tüm taraflar TC'nin rol almasına müsaade etmemekle birlikte, kendi başına müdahale etme olanağını da ortadan kaldırmaktadır. Emperyalistlerin kendisine böyle bir rol ve misyon biçmiyor oluşu, dahası iç hatlara doğru ilerlemesine sıcak bakmıyor oluşu TC'nin elini bağlamakta, tutum-davranış tutarsızlığı açığa çıkmaktadır. Ancak bu tutarsızlık, TC'nin niyetinden bağımsız ilerlemektedir. Bu sebeple de Rojava'da Kürt ulusunun kazanımlarına ve pozisyonuna dış bilemekle birlikte, saldırmak için alan ve ortam bulamamaktadır. Bölgede çeşitli yollardan saldırılar gerçekleştiren TC bir biçimde tekrar bir anlaşma çerçevesine girmekte, ancak her durumda saldırı koşulu da aramakta ve yaratmaya çalışmaktadır. Bu sebeple de sistem içi kliklerden oluşan bu duruma TC'nin de uyum sağlaması ve kabullenmesine yönelik açıklamalar

gelmektedir. Yani filli duruma TC'nin herhangi bir müdahalesinin olamayacağı kanısı oluşmaktadır. Rojava'ya Suriye'deki mevcut iktidar tarafından bir statü kazandırılması gibi olası bir duruma dair, Eski Başbakan ve Dışişleri Bakanı, Ortadoğu siyasetinin bugünkü yapısının "teorik kuramcısı" Ahmet Davutoğlu Rojava'nın Suriye devleti tarafından resmi bir karşılık bulması durumunda, oluşan bu duruma TC'nin de saygı göstermesi gerektiğini dile getirdi. Kürt ulusunun 'Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı Suriye Arap egemen ulusunun belirlemesi durumunda faşist Türk devletinin buna razı gelmesi gerektiği yaklaşımı, Kürt inkarının,

ezilen ulusun haklarına karşı egemen bakışın bir ürünüdür. Ancak yine de bölgesel dengeler ve gelişmeler, yeni statüler ve konumlanma anlamında "başka bir şey" ifade ettiği de açıktır.

Davutoğlu'nun çıkışı, bu minvalde bir örnek olmakla birlikte; iç politikada "demokrat ve çoğulcu" imajı yaratmak, Kürtleri sistem içi bir parti olarak kendi yörüngesinde hareketsiz hale getirmek amacını da taşımaktadır. Bugün TC'nin demirlediği özellikle Kürtlere yönelik saldırganlık hattının kendi başbakanlığı döneminde de sıklıkla uygulandığı, bu saldırgan hattın mimarlarından olduğu da bilinmektedir. Bu çıkışı karşılık AKP-MHP bloğundan tepkiler gecikmemiş; TC'nin saldırgan politik hattından başka bir politik bir seçeneğinin kalmadığını itiraf etmişlerdir.

Bununla birlikte Esad güçlerinin ülkenin büyük bir kısmında kontrol sağlamanın ardından, Rusya ile ön planda tuttukları esas sorun Türkiye destekli çetelerin elinde kalan bölgeler ve bu alanlardaki yabancı ülkelerin askeri varlığıdır. ABD'nin varlığı henüz açıkta bir formüle kavuşturulamazken, özellikle Türkiye'nin bölgedeki askeri

varlığı ve kalıcılaşmış olması gerilimi had safhada tutmaktadır. Zaman zaman bu alanlarda TC tarafından çeteler üzerinden veya direkt olarak kendileri Suriye ve Rusya'nın sahadaki unsurlarına yönelirken, Rusya ve Suriye tarafından da TC'nin üs bölgelerine çeşitli saldırılar gerçekleştirilmektedir. Oluşan durumda TC üs bölgelerine sevkiyat yapmakta dahi zorlanmakta, sevkiyat konvoyları sık sık hedef alınmaktadır. 14 Eylül'de Moskova'da görüşen Esad ve Putin, bölgedeki yabancı güçlerin varlığının esas problem olduğunu bir kez daha dile getirirken, bu durumun ülkedeki karmaşanın çözümünün önündeki tek engel olduğu

nu dile getirdi. Aynı zamanda Putin Esad'ın SDG gibi çeşitli kesimlerle yürüttüğü diyalogu da desteklediklerini belirtti. Ki Putin'in ülkenin %90'ının rejim güçleri kontrolü altında olduğu vurgusu, PYD-SDG güçlerinin kontrol ettiği alanı bunun içine dahil etmesi çatışmasız ve uzlaşma yolu ile bu çelişkinin çözülmesi anlayış ve tutumuna sahip olduğunun bir başka ifadesidir. Rusya aracılığıyla Suriye devleti ile Kürtlerin görüşme halinde olduğu, bir statü arayışı ve mücadelesinin sürdüğü de bilinmektedir. Bu durum TC'nin oynadığı işlev ve rolün azaldığı, Suriye'deki sorunun kaynağı olarak daha güçlü işaret edilmeye başladığını göstermektedir.

IRAK KÜRDİSTAN'INDA KDP'NİN TC İŞGALİNE UZATTIĞI YARDIM ELİ

Her ne kadar TC; şu anda Rojava'ya müdahale koşulu bulunmadığı için durumu izleyen pozisyonda olsa da Irak'ta ABD himayesinde ve denetiminde Barzani iktidarı ile ortak çıkarları ekseninde; ilerici ve demokratik muhtevaya sahip, dört parça Kürdistan'da ve yaşadıkları alanları kurtarma hedefi bulunan PKK'ye karşı, uşak pozisyonunda ve rahatlıkla yönlendi-

rebildiği Barzani'yi tercih etmektedir. Ancak bu tercihe kendini yine zorunlu kılan PKK'nin Irak Kürdistanı'nda aktif varlığı ve gücüdür. Bu sebeple de özellikle direniş sembolü haline gelmiş Şengal ve diğer PKK kontrolü altındaki alanları hedeflemektedir. Irak Kürdistanı'nda da işgalci bir pozisyon tutan TC, PKK'ye karşı bu alanda kalıcı üsler elde etmeye çalışmakta, verdiği onlarca kayba rağmen bu alanları tutmak için çaba sarf etmektedir. Barzani'nin de anlaşmalı bir biçimde PKK'ye karşı izlediği düşmanca ve tehditkâr tutum ise TC'nin Kürt ulusuna yönelik katliam ve saldırılarının önünü açmaktadır. Katliamcı TC'yi neredeyse barış gücü ilan eden KDP, varlığından ötürü PKK'yi "Türkiye'yi bölgeye çektiği" gerekçesi ile hedef almaktadır.

KDP ve oluşturduğu özel kuvvetlerin PKK'yi abluka altına alma ve kuşatma hamleleri, TC'nin bu alana daha fazla yerleşmesine ve kalıcı hale gelmesine sebep olmaktadır. Sadece PKK'nin bulunduğu alanları kuşatmakla yetinmeyen KDP ve Barzani, yoğun istihbarat akışı ile TC'nin saldırılarına çanak tutmakta, gerçekleştirilen katliamlara da ortaklık etmektedir. TC'nin kalıcı olarak yerleşmeye çalıştığı Metina, Zap, Avaşin gibi bölgelerde sıcak çatışmalar sürerken; Kandil, Şengal, Mahmur alanlarına da KDP'nin istihbarat sağladığı ölçüde hava operasyonları gerçekleştirilmektedir. Ancak yıllardır defalarca tehditkâr bir biçimde Kandil'e operasyon duyurusu yapan TC, KDP ile işbirliğine rağmen bu alanlara hava operasyonları hariç herhangi bir kapsamlı operasyona girişmemiştir. Tüm olanaklarına, emperyalist NATO desteğine ve teknik üstünlüğüne rağmen, kapsamlı imha politikasının başarısız olduğu açıkça görülmektedir.

Anlaşılabileceği üzere TC'nin Kürtlere yönelik saldırıları çeşitli alanlarda ve çeşitli koşullarda değişik yoğunlukta olmakla birlikte her durumda saldırı için alan arayan bir pozisyonundadır. Özellikle son yıllarda devletin tüm yoğunluğu ile gerçekleştirdiği bu saldırıların hedefi, Kürtlerin hangi ülke sınırları içerisinde olursa olsun tüm kazanımlarını yok etmek, direnemeyecek hale getirmek ve dahası yok etmektir. Bu saldırıların neticesinde; gerçekleşen katliamlara, işgale ve gasp edilen kazanımlara rağmen, gerillanın direniş çizgisi TC'nin hem bölgesel hedeflerinin gerçekleşmesini ve hem de direniş karşısında askeri başarı kazanmasını engellemiştir.

Dersim'deki Orman Yangınları ve "Görmedim, Duymadım, Bilmiyorum" Hâli

Dersim dünden bugüne egemenlerin her türlü kuşatmasına maruz kalan bir coğrafyadır. Devletin özel politik-askeri ve kültürel olarak Dersim'e dair her dönem özel bir yönelimi hep olmuştur, olacaktır. Bu özel yönelimin altında yatan tarihsel gerçeklik ise Dersim halkının her zaman direngen bir ruha sahip olması, zulme boyun eğmemesi ve sınıf mücadelesinin mevzilerine ev sahipliği yapmasıdır. Egemenlerin uyguladığı her bir politika; Dersim halkını yozlaştırmaya, sistemin bataklığına sürüklemeye odaklıdır. Devlet eli ile yapılan her proje, doğanın yok olması ile başlayan ve kendileri için rant kapılarının açıldığı bir gerçekliğe sahiptir. Hemen her yıl onlarca kez yakılan ormanlar "Bitirdik, yok ettik." dedikleri gerillaya yönelik imha stratejisinin bir parçasıdır.

Dersim'de orman yakma geleneğini bozmayan devlet ağustos ayında gerillaya yönelik operasyonla birlikte Ovacık, Hozat ve Munzur Milli Parkı'nda peş peşe başlatılan orman yangınları ile rutin doğaya ve insana dönük saldırganlığını sergilemiş oldu. Günlerce müdahale edilmeyen ve edilmesine izin verilmeyen yangınlarla ilgili yalana başvurulmuş bir politika izlendi. Yangını söndürmek için giden çevre dernekleri üyeleri ve Dersim halkı tehdit edilerek engellendi. Tüm

bu gelişmeler sonucunda Munzur Çevre Derneği'nin sosyal medya üzerinden başlattığı #dersimyanıyorsa-ver hashtag kampanyası ile oluşturulan kamuoyu sonucu validen gelen açıklama yine yangını inkârı. Sonrasında köylülerin göndermiş olduğu görüntülerin sosyal medyada yayılması ile yangınları artık gizleyerek çözemeyeceğini anlayan vali, yangını kabul ederek "Ormanları 'terör' örgütleri yakıyor." dedi.

"GÖRMEDİM, DUYMADIM, BİLMİYORUM!"

Sosyal medya ile gerçeklerin ortaya çıkması, ciddi bir kamuoyu oluşmasıyla birlikte valilik yeni bir sorumluluk üstlendi. Öyle bir şey yapılmalıydı ki hem sosyal medya üzerinden devletin yok dediği yangını teşhir edenler terörize edilmeliydi hem de devlet aklanmalıydı. HaberTürk kanalından ağız iyi iş yapan, "görevine bağlı" bir muhabir Dersim'e getirildi. Vali ve komutanlar eşliğinde helikopterle yangın yerlerini keşfe çıkan muhabir, burjuva-feodal medyada olmanın yarattığı tüm olanakları kullanarak Dersim'de yangını kimin başlattığı sorusunun cevabını aramaya koyuldu. Bunu yaparken de Dersim halkının oyları ile belediye başkanı olan ve kendisini "Komünist Başkan" olarak tanıdığımız Fatih Mehmet Maçoğlu'nu kendi politikalarına yedekleyecek bir röportaj gerçekleştirdi. Gün-

lerce süren yangın, devletin inkârı, müdahale etmemek için bin dereden getirilen su, yangının neden-nasıl başladığı bilindiği hâlde verilen röportaj ile kurulan cümleler baştan sona safiyane değildir. Tam tersine ideolojik ve politik bir duruşa tekabül etmektedir. HaberTürk muhabirinin Fatih Mehmet Maçoğlu'na sorduğu "Ormanları devlet mi yaktı?" sorusu itina ile seçilmiştir. Maçoğlu'nun "Özellikle şunlar yaktı, bunlar yaktı diyemem, demem de. Görmediğim bir şeyi söyleyemem..." cevabı ise 1938 yılından bu yana devletin Dersim'deki köyleri yakma ve orman yakma politikalarının aklanması hamlesidir. Verilen cevap egemenler tarafından da Dersim halkı açısından da tarihe not düşülmesi gereken bir yerde duruyor. Ezilen; katliamlardan geçen, yaşamı, kültürü, geleceği faşist baskılar ile abluka altına alınmaya çalışılan bir halkın hafızaları her zaman berraktır. Her yönlü saldırıların planlamasını yaparak hamlesini gerçekleştiren faşizmi aklama çabası onun özünü, niteliğini, ezilen yoksul halklara yaptığı zulmü, sınıf düşmanı olduğu gerçekliğini yok edemeyecektir.

Dersim'de yaşayıp devletin Dersim'e dair ürettiği politikaları bilmeyen, duymayan, yaşamayan hiç kimse yokken Maçoğlu; belediye başkanı olduğu halde devletin Dersim hal-

kı üzerinden geliştirdiği politikaların farkında değil midir? Yıllardır devlet eli ile katledilen onlarca insanın olduğunu biliyoruz. Katledildikleri an orada olmadığımız için "Bilmiyoruz, görmedik!" mi dememiz gerekli. En son aracıyla mantar toplamaya giden Murat Yıldız'ı katleden devlet, yine inkâr etti buna da mı inanalım? Gülistan Doku'nun bir türlü bulunmamasını ve ailesinin soruşturmalardan geçilmesinin hesabını kime soralım? Gözlerimiz görmese de politik bilincimiz, tarihsel hafızamız, bu saldırıları gerçekleştirenin, ormanlarımızı yakıp halkı katledenin devletten başkası olmadığını bize göstermektedir.

Dersim başta da dediğimiz gibi direngenliğin isyanın coğrafyası olduğu kadar katliamların imhaların da coğrafyasıdır. Direnç gösteren halklar; tarihler boyunca devlet tarafından bastırılarak ve katledilerek kültürü, inancı, dili yok edilmeye çalışılır. Faşizmin bu politikaları, geçmişten bugüne devam etmekteydi ancak karşısında mücadele eden devrimciler vardı. Bugün ise devrimci dinamiğin zayıflaması ile devlet yapmak istediği her türlü politikayı fütursuzca uygulamaktadır. Kendisine devrimci bir misyon yükleyen halkın sorunlarına ve Dersim coğrafyasına uygulanan politikalara siper olmak iddiası ile gelen belediye başkanı; bugün Dersim'de devlet eli ile gelişen ve halkın yaşam alanlarını, kültürünü, inancını, hedef alan uygulamalara müdahale etmediği gibi boy boy fotoğraf karelerinde yer almaktadır. Bu reformizmin seline kapılmanın bir yansımasıdır. Uzlaşmanın en bariz örneğidir. Devrimcilik bir iddia olduğu kadar sınıf düşmanlarıyla uzlaşmaz bir karşıtlıktır. Bunu bilinci pratiğe geçirmeyenler ise tarihin derinliklerinde kaybolmaya mahkumlardır.

"Dersim'de ormanları kim yaktı?" sorusuna bu kadar zor cevap verenler orada yıllardır var olan direnişlere, egemenlere korku salanların tarihsel haklılığına bir kez daha bakmalıdır. Devletin bu haklı mücadeleyi yok etmek için "gücünü" sınırsızca üzerinde sınıdığı yer olmaya devam ettirdiğine bir kez daha bakmalıdır. Son sözü her zaman mücadele edenlerin, örgütlü olanların ve faşizmle uzlaşmayanların söylediğini bilmelidir.

KİTLE ÖRGÜTLERİ AN

Devrim mücadelesinin değişik safhaları mücadele ve örgüt biçimlerinde de farklı taktikleri zorunlu kılar. Proletaryanın iktidar mücadelesindeki atılım ve düşüşler, kitle hareketlerindeki kabarma ve durgunluklar, örgütsel güçlerdeki gelişim ve gerilemeler, baskı mekanizmalarındaki yoğunlaşma ve gevşemeler vb. birçok faktör, bu farklı taktikleri gerekli kılan olgulardır. Biçimi belirleyen içeriktir ve bu her örgüt ve mücadele biçimi için de geçerlidir. Bu nedenle örgüt biçimlerini tartıştığımız yerde sınıf mücadelesinin somut gerçeklerini, mücadelenin andaki içeriğini ve ihtiyaçlarını tartıştığımız unutulmamalıdır. Bu sorun ve ihtiyaçlar salt biçimsel yönleriyle ele alındığında kitle çizgisinde çeşitli hataların ortaya çıkması ve devrime zarar vermesi kaçınılmazdır.

Birçok konuda olduğu gibi kitle örgütleri -başka bir deyimle demokratik kitle örgütleri- konusunda da her dönem ilke ve anlayışlarımız yeniden tartışılmak ve somut sorunlara uygulanmak zorundadır. Buna teorimizin ve kavramlarımızın kavranması ve yerli yerine oturtulması da dahildir. Örneğin "ideoloji-politika-örgüt" üçlemesinde, birincil ve esas olanın ideolojinin yönlendirdiği bir politika olması gerektiği ve yine örgütün söz konusu politik hedeflerin bir aracı olduğu bilinmektedir. Hepsinin temsil ettiği birtakım toplumsal çıkarlar vardır ve bu çıkarlar sınıfta, sınıfsal çıkarlar da gerçekte anlamını bulur. Öyleyse her meselenin temelinde sınıf mücadelesi; proletaryanın sınıf çıkarları bulunmaktadır. Bu örgüt biçimlerinde de böyledir.

Proletarya, devrim mücadelesinde değişik örgüt biçimlerine sahiptir. Bu örgütlerin başında onun öncü örgütü olan komünist partisi (KP) gelir. Proletaryanın diğer örgüt biçimleri ise sendikal örgütlerdir. Bunu belirleyen de yine proletaryanın "politik iktidar mücadelesi" ve "ekonomik-demokratik mücadelesi" arasındaki farklar; yani içeriktir. KP, doğrudan siyasi iktidar mücadelesi yürüten ve buna uygun örgütlenen bir araçtır. Kitle örgütleri ise devrim ve iktidar mücadelesine doğrudan değil dolaylı yoldan hizmet eden araçlardır. Bu da demektir ki örgütlenme ve mücadele metotları farklılıklar arz eder. Parti, siyasi mücadelenin; sendika, ekonomik mücadelenin bir aracıdır. Proletaryanın mücadele ve örgüt biçimlerine

yaklaşımını belirleyen temel teori ise Lenin'in 'Ne Yapmalı?' adlı makalesinde tartıştığı "kendinde bilinç" ve "kendisi için bilinç" tartışmasında içerilidir.

DKÖ'leri ele alırken tartışmaya proletarya ve onun sınıf mücadelesinden başlamamız için doğası gereğidir. Çünkü odağımıza aldığımız sorun proletar devrimin bir sorunudur ve proletaryanın devrim mücadelesindeki temel doğruları diğer mücadele araç ve yöntemlerine de kaynaklık etmektedir. Bu nedenle DKÖ'leri doğru kavrayabilmek için KP'yi yani proletaryanın "öncü örgütünü"; buna bağlı olarak da "sendikal örgütleri"ni yani kitle örgütlerini doğru kavramamız gerekir. Sendikalar işçi sınıfının esas kitle örgütleridir ve KP'yi çevreleyen örgütler ağının bir parçasıdır. Kitle örgütleri sadece sendikalardan oluşmazlar fakat sendikal mücadeleyle yani ekonomik-demokratik mücadeleyle ortak bir öz taşırlar. Bunun bize işaret ettiği ilk şey; kitle örgütlerinin sınıfsal ve toplumsal birtakım çelişkilerin ürünü olduğu, bir ihtiyaçtan ileri geldiği gerçeğidir.

Kitle örgütlerinin, kitlelerin belli çelişkileri ve ihtiyaçları üzerinden yükselmesi gerekliliği çoğu kez doğru kavranamaz ve bu nedenle de DKÖ adı altında "dar kadro dernekleri" ya da "legal parti büroları" olarak mahkûm ettiğimiz yanlış anlayışlara düşülür. Tersine iddiasına rağmen bu yanlış pratikler, KP'nin birçok üye ve militanını açtığı gibi KP'nin örgütlemek ve devrimci mücadeleye kanalize etmek istediği kitlelerden de kopmasına yol açar. Sonuçta ise -birçok yanlış pratikte deneyimlediğimiz gibi- DKÖ amacıyla kurulan kimi dernekler kapanmak zorunda kalır ya da düşman tarafından kapatılır. Buradaki temel mesele yine kitle örgütlerinin sendikal (mesleki) örgütler; ekonomik-demokratik mücadele örgütleri olması gerekliliğinin kavranmamasıdır.

Kitle örgütlerini ele alırken sağ ve sol yanlış çizgiler gelişebilmektedir. Her ikisi de kendiliğindencilığe denk düşen bu yanlışlar kitlelerin devrim mücadelesine ve KP'nin etki alanına çekilmesini engeller. Bu yanlışlardan biri sağ-reformist çizgidir. Kitle örgütleri ekonomik bir öze sahip olsa da DKÖ'lerdeki mücadele salt ekonomik talepler için yürütülen bir mücadele değildir. Ekonomik mücadele ile siyasi mücadele arasında bir Çin Seddi

çekilmesi, DKÖ'lerin ekonomik taleplerle sınırlanması sağ reformist çizginin bir göstergesidir. Bunun anlamı kitleleri siyasi olarak eğitme ve devrime yakınlaştırma görevinin reddedilmesidir. Ekonomik mücadele siyasi mücadeleye dönüştürülmelidir ancak bu tam da devrimci mücadeleye bağlamak ve komünist partinin kitleler üzerindeki önderliğini tesis etmek amacıyla yapılmalıdır. Kitle örgüt-

mücadele metotları ve propaganda konuları bakımından kesin bir ayırım vardır. Lenin yoldaş bu konuda şöyle der: "Her kuruluşun örgütlenme karakteri, doğal ve kaçınılmaz olarak, bu kuruluşun faaliyetinin içeriği tarafından belirlenir." Parti, kitle örgütlerinde çalışmalı, hücreler aracılığıyla partinin o alandaki siyasetini hâkim kılmaya ve geniş yığınları yönlendirmeye çalışmalıdır. Ancak bu yapılır-

rini, "tarafsız" ya da "fraksiyonlar/kurumlar üstü" bir birlik olarak propaganda etmek de söz konusu sağ çizginin bir sonucudur. Bu yaklaşım gerçekte kitleler üzerinde reformistlerin, oportünistlerin ya da sistemin politik aktörlerinin hâkimiyet kurması anlamına gelir. Halkın birleşmesi, komünistlerle kendini "komünist", "devrimci" adla tanımlayan oportünist gruplar arasında barışçıl bir birlik kurularak sağlanamaz. Tersine halkın komünistler önderliğinde birliğini sağlamak için bu oportünistlerin halk içindeki etkisinin yıkılması gerekir.

Diğer yanlış "sol" çizgidir. Kitle örgütlerinin mümkün olduğunca partiye yakınlaştırılması ilkesinin biçimsel kavranışına dayanan bu sol çizgi, DKÖ'leri doğrudan parti propaganda yapan araçlar olarak kullanma eğilimindedir. Oysa ikisi arasında içerik,

ken kitle örgütünün çalışma programı temel alınmalıdır. Parti ile kitle örgütü arasındaki farkı ortadan kaldıran her görüş zararlıdır; partiyi kitlelerden koparır. Özellikle "sol" çizgi, partiyi kitle örgütü derekesine indirerek özünde sağ bir pratiği de geliştirir.

Proletarya Partisi'nin kitle örgütleri konusundaki ilke ve anlayışları beraktır ve o daha 1. Konferans'ta şu şekilde özetlenmiştir:

"Kitle örgütleri esas olarak mesleki temelde kurulmuş örgütlerdir. Kitle örgütleri somut şartları farklı olan meslekler temelinde örgütlenmelidir.

* Kitle dernekleri birleştirmeyi amaçladıkları kitlelerin en geniş kesimlerini birleştirmeye yönelmiş bir siyaset izlemelidir.

* Kitle örgütleri "yasal" sınırlar içinde mücadele etmeli, mücadelesinin

ANLAYIŞIMIZ ÜZERİNE

bir yönünü de bu "yasal" sınırların genişletilmesi uğruna mücadele oluşturmalıdır.

* Kitle örgütleri devrim ve iktidar mücadelesine dolaylı yoldan hizmet eden araçlardır. Kitle örgütleri doğrudan doğruya partinin görevlerini üstelenerek iktidar mücadelesi vermezler.

* Kitle örgütleri ne kendilerini salt ekonomik, demokratik taleplerle sı-

örgütlerinin üzerinde yükseldiği temeli oluştururlar. Ve aynı zamanda DKÖ'lerin devrimci mücadelede kitleleri kucaklayacak bir biçimde işlev kazanabilmesi için üstünden atlanamayacak gereklilikler ortaya çıkarlar. Bu noktada belirsizlikler ve yetmezlikler varsa sorun başka bir biçimde tartışılmalı, somuta ve onun ihtiyaçlarına odaklanılmalıdır. Mao yoldaşın dediği gibi bunun yolu sosyal araştırmalar yapmaktan geçmektedir.

lerinin kurulmasına öncülük edebilir. Örneğin bizimki gibi yarı sömürge, yarı feodal sosyo-ekonomik yapıya sahip faşist bir ülkede kitle hareketleri ve kitle hareketlerinin ortaya çıkardığı DKÖ'ler daha geri düzeyde olabilir. Ya da mücadelenin değişik safhalarında bu örgütler kapatılabilir, burjuvaziye hizmet eden bir biçime sokulabilir ya da oportünist hareketlerin arka bahçesine dönüşebilir. Yine devrimin değişik safhaları kitle örgütlerinde de farklı ihtiyaçları geliştirebilir. Bu bakımdan komünistler mücadele ve örgüt biçimlerinde tutucu olmamalıdır. Ancak adı, biçimi ya da kuruculuğuna kimin öncülük ettiğinden bağımsız olarak bu örgütler yukarıda da açıklamaya çalıştığımız doğru ilkeler etrafında yaşam bulmalıdır. Aksi halde bir temenniden öteye geçemez, kitleleri komünist partisine yakınlıktırılmaz ve hatta kimi "sol" ya da sağ yanlış çizgilerin gelişimine önayak olabilirler.

Söz konusu büyük şehirler ise içerisinde çalışacağımız ya da kuruluşuna öncülük edeceğimiz kitle örgütleri en başta işçi sınıfının sendikal örgütlülükleri olmalıdır. Eğer çalışmalarımızda sınıfın sendikal mücadelesi ve örgütlülükleri bulunmuyorsa öncelikle bu masaya yatırılmalı; diğer çelişkiler ve kitle örgütlerine dair ortaya çıkan ihtiyaçlar bunun etrafında tanımlanmalıdır. İşçi sınıfı içerisindeki kitle çalışması; legal sendikalar, yarı-legal sendikal birlikler ya da dernekler vb. hangi biçimde olursa olsun büyük şehirlerdeki çalışmamızın esası olmalıdır. Buna paralel farklılaşan çelişki ve ihtiyaçlara dair çalışmalarda da her zaman sınıfsal çelişkiler esas alınmalı, o mücadeleler sınıf mücadelesine bağlı kılınacak şekilde geliştirilmelidir.

Örneğin büyük şehirlerde işçi ve emekçilerin yoğun yaşadığı semtlerde birçok sınıfsal ve toplumsal çelişkiyi bir arada bulmak mümkündür. Konut sorunu, uyuşturucu ve çeteleşme, pahalılık/geçinememe, altyapı ve çevre sorunları, gençlik, yaşlı ve çocuklar, eğitim gibi tüm kesimleri etkileyen sorunlar olduğu gibi ulusal, inançsal ya da cinsel ezilmişliğin tezahürleri de bu işçi ve emekçilerin yoğun yaşadığı semtlerde fazlasıyla vücut bulabilmektedir. Halihazırda emekçi semtlere baktığımızda da işçi sınıfının sendikal örgütleri dışında gördüğümüz kitle örgütleri veya o kategoride değerlendirebileceğimiz örgüt biçimleri ağırlıklı çevre

ve yöre dernekleri, Alevi dernekleri ve cemevleri, konut sorunu ile ilgili dernekler, kadın dernekleri, gençlik dernekleri veya kolları, Kürtlere ait dernekler vb.dir. Bunlar dışında da yığınla dernek veya kulüp bulunmakla beraber, toplumsal çelişkiler boyutuyla bizi daha yakından ilgilendirenler bunlardır. Bu çelişki ve mücadeleleri reddetmeyeceğimize, devrim mücadelemizin birer parçası olarak gördüğümüze göre bunlara dair de bir bakış açımız, mücadele programımız ve araçlarımız olmalıdır. İşte vurgulamak istediğimiz şey de bu program ve araçların özü ve içeriğine dairdir. Tüm bu çelişki, mücadele alan ve araçlarına da kitle örgütlerine dair ilkelerimizi uygulamak, bunları sınıf mücadelesine ve KP'nin önderliğine bağlamak zorundayız. Bunun bir yolu her bir alan ve çelişkinin özgünlüğüne göre örgütlenebilmek diğer yolu ise bu her bir alan ve çelişkiyi sınıf çalışmasına tabi kılmaktır. Bu sayede tüm kitle örgütlerindeki çalışmalar, her biri farklı mecralardan geçerek de olsa, sınıf mücadelesinde KP'nin önderliğinde doğru yerde konumlandırılmış olacaktır.

Kitle örgütleri konusu çok geniş olmakla birlikte son olarak şunu da vurgulamalıyız ki sorunu daha iyi kavrayabilmek için yapılacak tartışma, örgüt biçimlerinden ziyade o biçimleri belirleyen çelişkilerin niteliğine ve mücadele biçimlerine yönlendirilmelidir. Her türden örgütü belirleyen şey politik ihtiyaçlar ve bu ihtiyaçlara göre yürütülen kitle çalışmalarıdır. Herhangi bir örgüt ya da örgüt biçimini belirleyip ona politik bir muhteva ya da ekonomik-demokratik içerik kazandırmaya çalışmak, politika ile örgüt arasındaki ilişkiyi tersten kurmak olur. Bu nedenle belli çelişkilerde tanımlı somut bir ihtiyacın ya da bu ihtiyaca yanıt olacak kitlelerin (kitle ilişkilerinin) yeterli bir netlik kazanmadığı koşullarda kitle örgütlerinin kuruluşuna öncülük etme konusunda daha sorgulayıcı ve temkinli olunmalıdır. Bu gibi durumlarda kitle çalışmaları ve kitle ilişkileri halihazırda var olan kitle örgütlerine yönlendirilebilir veya KP'nin öncülük ettiği işçi, gençlik, kadın, çevre gibi alanlardaki kitle çalışmalarının ve örgütlerinin bir parçası kılınabilir. Bu sayede kitle çalışmaları geliştirilmiş, kitle ilişkilerine bu çalışmalar içerisinde deneyim kazandırılmış ve kitlelere dair daha ileriki planların da temeli atılmış olacaktır.

nırlayarak sağ reformist bir çizgi izlemeli; ne de bu talepleri bir yana atarak sözde "sol" bir çizgiye düşmelidir.

* Kitle dernekleri partinin legal propaganda büroları olmamalıdır.

* Kitle dernekleri emperyalizme, sosyal emperyalizme, faşizme, feodalizme; onların devlet ve düzenine karşı çıkmalı, devrimden yana tavır takınarak, halk demokrasisi için mücadele etmelidirler.

* Kitle dernekleri kendi içinde de demokratik merkezîyetçiliği benimseyip, uygulamalıdır."

Aktarmaya çalıştıklarımızdan da anlaşılacağı üzere kitle örgütleri en başta sendikal, mesleki, ekonomik-demokratik bir özde tanımlanmalı, kitlelerin ihtiyaçlarına dayanmalı ve kitlelerin öznesi olduğu bir örgüt biçimi olarak gelişmelidir. Bu vurgulananlar, kitle

Biz buna alan ve süreç analizleri de diyebiliriz. Kitle örgütlerini (kurulmasına öncülük etmeyi ya da var olanlar içerisinde çalışmayı) tartıştığımız her yerde, tartışmamız en başta sınıfsal, politik bir analize dayanmalıdır. İşe önce çelişkilerden başlamalı, bu çelişkiler birincil ve ikincil nitelikleriyle kendi içerisinde ayrıma tabi tutulmalı ve kitle örgütünü ihtiyaç haline getiren ve onun üzerinde yükseleceği çelişki (veya çelişkiler) net olarak tanımlanmalıdır. Çünkü mücadele ve örgüt biçimleri icat edilen, keyfekerde araçlar değildir. Bu biçimler, kitlelerin tarihsel mücadeleleri içerisinde ortaya çıkan ve diğer her mücadele ve örgüt biçiminde olduğu gibi komünist öncü tarafından geliştirilerek sistematize edilen araçlardır.

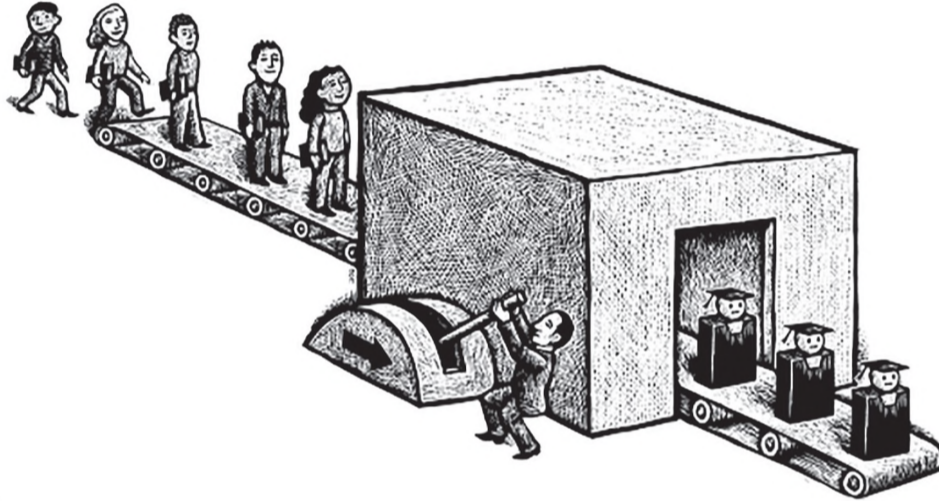
Kuşkusuz KP, çeşitli gereklilikler nedeniyle legal, yarı-legal kitle örgüt-

Eğitim Sistemi ve Büyüyen Sorunlar

Pandemi nedeniyle uzun süredir kapalı olan okullar eylül ayının ilk haftasıyla birlikte yeniden açıldı. Yeni eğitim-öğretim dönemi çözümü bulun(a)mayan onlarca sorunla birlikte başlıyor. Eğitimde niteliğin düşüklüğü, geleceksizlik, anti-bilimsel, gerici eğitim müfredatı, paralı eğitim ve daha birçok sorun öğrenci gençliğin gelecekle arasına kalın duvarların yükselmesine neden oluyor. Özellikle son üniversite sınavlarında sınava katılan gençlerin neredeyse yarısının barajı dahi geçememiş olması eğitimin niteliğinin deyim yerindeyse yerlerde süründüğünün net bir resmi oldu. Parası olanın eğitime ulaşabildiği, dolayısıyla yoksul halk çocuklarının olanaksızlıklarla boğuştuğu bu düzende başka bir sonuç da düşünülemez. Yoksul öğrencilerin büyük çoğunluğu da tabeladan ibaret olan üniversitelere gitmek zorunda kalmakta ve sonuçta diplomalı işsiz haline gelmektedir. Diğer yandan her şeyin zamlandığı bir ortamda artan okul masrafları, halkın sırtına taşınması zor yeni yükler yüklemektedir. Özcesi, milyonlarca genç ve aileleri bu sistemin eğitim politikalarının yaratmış olduğu sorunların yakıcılığını her gün pratik olarak görmekte, iliklerine kadar hissetmektedir. Emperyalist kapitalist düzen ve onun eğitim sistemi gençlere geleceksizlik ve cehaletten başka bir şey sunmuyor. Eğitimin bir avuç mülk sahibinin çıkarlarına göre düzenlediği bu sistem; sorunlarımızın, çelişkilerimizin esas kaynağıdır.

Eğitim, ulus devlette önem kazandı. Bugün de emperyalist kapitalist sistemin sürdürülmesinin önemli araçlarından bir tanesidir. Burjuvazi, eğitim yolu ile yeni nesilleri kendi sömürücü sistemlerinin ihtiyaçlarına göre şekillendirmeye çalışır. Sömürücü bu düzen üretimde ucuz ve kalifiye işgücüne ihtiyaç duyar. İşçilerin karmaşık üretim tekniklerini ve makineleri kullanmayı bilmesi gerekir. Burjuvazinin daha önceki hâkim sınıflardan farklı olarak eğitimi çok daha geniş bir tabana yaymasının nedeni budur. Dolayısıyla burjuva-feodal eğitimin en önemli amacı sermayeyi üretimde kullanıp iligine kadar sömüreceği işgücünü yaratmaktır. Burjuva eğitim sisteminin halkı bilinçlendirmek, gençlere daha iyi bir gelecek sunmak gibi bir kaygısı yoktur. Tam tersine gençler ancak sermayenin çıkarları doğrultusunda üretimde kullanılabileceği birtakım teknik bilgilere ulaşabilirken, sosyal, siyasal, kültürel vb. alanlarda gelişimi mümkün ol-

maz ve geniş bir cehaletin kollarına itilir. Zira burjuvazi, sömürücü sistemin devamlılığını sağlayabilmek adına bencil ve sorgulamayan bir halk gençliği yaratmak ister. Bu doğrultuda gençler sermayeye kölelik yapacak robotlar olarak yetiştirilirken gelişimleri sakatlanır ve verilen niteliksiz eğitimin sonucu olarak yaşamın diğer alanlarında başarılı olma şansı olmaz. Elbette bunlar yoksul halk çocukları için geçerlidir. Burjuva çocukları ise özel ve elit okullarda devletin-sistemin ihtiyaç duyduğu yönetici kad-

roler olarak yetiştirilir. Diğer yandan emperyalist-kapitalist sistemin neoliberal sermaye birikim politikalarına geçiş yapmasıyla, eğitim, bir kâr alanı haline getirilerek yeni bir işlev de kazanmış olur.

Neoliberal politikalar devasa oranda birikmiş olan sermayenin daha önce el atılmamış olan alanlara girmesine ve talan etmesine dayanmaktadır. Bu doğrultuda eğitim, sağlık gibi "kamu sektörleri" özelleştirmelerle emperyalist sermayeye peşkeş çekildi. Bu politikalarla eğitim; emek sömürsüne dayanan, azami kâr sağlayan bir alan haline getirilerek piyasalaştırılmıştır. Artık herkes parası kadar okuyabilecek, o oranda nitelikli eğitime ulaşabilecekti. Elbette öğrenciler mevcut düzende her daim eğitimin paralı olmasının da etkisiyle sınıfsal konumuna göre eğitime ulaşabiliyordu. Ancak eğitimin neoliberal politikalarla daha fazla özelleştirilmesiyle birlikte daha uç seviyelere gelmiştir.

Yukarıda vurguladığımız gibi hâkim sınıflar düşünmeyen, sorgulamayan, cahil bir gençliğin olmasını ister. Bu kapsamda Türk devleti gençlerin kafasını tekçi-şoven safsatalarla doldurarak onları cehalet çukuruna itmeye çalışmıştır. Yine özellikle başta Kürtler olmak üzere ezilen ulus ve milliyetleri,

inançları asimile etmek de eğitimden önemli oranda faydalanmıştır. Eğitim aynı zamanda hâkim sınıfların-devletin ideolojisini topluma yayma ve kabul ettirme aygıtıdır. Öğrenciler devletin burjuva-feodal ideolojisi kapsamında şekillendirilir. Yoksul öğrencinin yoksulluğu; ezilen kesimlerin niye ezildiğini sorgulamaması üzerine dizayn edilmiş bir sistem vardır. Bu sistem, itiraz etmeyen, sistemin çizdiği sınırların dışına çıkmayan "uslu gençler" yetiştirmektedir. Yine her dönemin değişmezi olan paralı eğitim

alanı haline getirilmiştir. Bu durum eğitimin sınıfsallığını ve bu alandaki eşitsizliği de gözler önüne sermiştir. Zira eğitimin metalaşması ile birlikte parası olanlar, burjuva çocukları özel okullarda nitelikli eğitime ulaşmış, düzen içerisinde kendisine "tatlı" bir gelecek kurabilmektedir. Buna karşı yoksul halk çocukları niteliği yerlerde sürünen devlet okullarına mecbur hale getirilmekte, özellikle de meslek liseleri ile imam hatipler arasında bir tercih yapmaya zorlanmaktadır. Meslek liselerine mecbur edilen gençler, sistemin "kalifiye ve ucuz" işgücü ihtiyacını karşılamaktadır. Meslek lisesi ve imam hatip girdabından sıyrılıp bin bir zorlukla üniversiteye girebilen gençleri de farklı bir gelecek beklememektedir. Bu diplomalı işsizler patronların bir diğer "ucuz ve kalifiye" işgücü açığını kapatmaktadır.

yolu ile işçi-köylü çocuklarının eğitim hayatına devam etmesi zorlaştırılmış, halk gençliği geleceksizlik sarmalına itilmiştir.

Bugün ise her dönemin değişmezi olan bu temel sorunların daha da derinleştiği ve aleni hale geldiği rahatlıkla söylenebilir. Başka bir ifadeyle AKP'nin düzeninin dümenine oturmasının ardından egemen sınıfların devreye koymuş olduğu politikalar nedeniyle eğitimde yaşanan sorunlar iyice içinden çıkılmaz bir hale gelmiştir. AKP döneminde hâkim sınıflar halkı düzen içerisinde tutabilmek adına din olgusunu daha kuvvetli bir şekilde kullanmaya başlamıştır. Bu durum eğitim alanına da yansımış, tekçi-şoven safsataların yanında dini hurafelerinde müfredatı boca edilmesi ile eğitimin niteliği iyice düşürülmüştür. İmam hatipler her tarafta açılmış, gençler bu okullara gitmek zorunda bırakılmıştır. Aynı şekilde sermayeye ucuz ve kalifiye işgücü temin edebilmek adına meslek liseleri de alabildiğine yaygınlaştırılmıştır. Öte taraftan AKP döneminde neoliberal politikalara hız verilmesine paralel olarak eğitimdeki özelleştirme ve piyasalaştırma da zirve yapmıştır. En küçük şehirlere bile sayısız özel okullar açılmış ve eğitim sermaye açısından tam anlamıyla bir kâr

Tüm bunlar kapitalist sistemde eğitimin, sınıfsal hiyerarşisinin kuşaklar boyunca yeniden üretilmesinde nasıl etkili bir şekilde kullanıldığını da gösteriyor. Halk çocuklarına sunulan "gelecek vizyonu" büyük zorluklarla ve masrafla alınan eğitime rağmen ya işsizlik ya da "ucuz ve kalifiye" işgücü olmaktadır. Yani burjuvazi, işçi çocuklarını fabrikalarda anne ve babalarının yerini alsınlar diye "eğitmektedir". Buna karşı burjuva çocukları sermayenin ve devletin gelecekteki "müstakbel" yöneticileri olarak eğitilmektedir. Dolayısıyla burjuva ideologların sistemi aklamak adına ortaya attıkları "fırsat eşitliği" söylemlerinin nasıl büyük bir yalan olduğu ortadadır.

Bir avuç burjuvanın ekonomik, siyasal ve sosyal çıkarlarına göre şekillenen bu eğitim sisteminden halk gençliğinin yararına bir şey çıkması mümkün değildir. Nitekim bu sistemden çıkacak "eğitim görmüş" ama sormayan, sorgulamayan, biat eden, çıkarıcı, bireyci bir gençlik yetişmektedir. Çünkü hâkim sınıfların çıkarları, gençliğin, bilinçlenmesinde kendine daha iyi bir gelecek örebilmesinde değil, cehalet batağına saplanmasındadır. Çünkü onlar ancak bu şekilde sömürücü düzenlerini ayakta tutabilirler. Gençliğe dayatılan geleceksizliğin çözümü ancak Yeni Demokratik Devrim'dedir. Çünkü ancak halkın iktidarı altında halkın çocukları sermayeye köle olacak robotlar olarak değil, kendine ve topluma daha iyi bir gelecek örsün, yetenekleri her alanda gelişsin, bilinçlenip doğayı, toplumu, insanı tanımaya diye eğitilebilir.

Kadın Kurtuluş Mücadelesindeki Görevlerimiz Ertelenemez!

“Kadınların savaşmak için daha fazla nedeni vardır. Kadın kendini savaşın içinde bulacak, savaşın içinde özgürleştirecektir.” (Partizan Özel Sayı, 2019)

Kadın kurtuluş mücadelesi ve sınıf savaşımı birbirine kopmaz bağlarla bağlı, iç içedir ve kimileri için de “anlaşılamazdır”; fakat gerçektir. Kadın kurtuluş mücadelesini, sınıf savaşımından ayırarak dünya üzerindeki her insana özgürlüğün “kadın devrimiyle” geleceğini savunanlar ve devrim yapmak için kadın kurtuluş mücadelesine gerek olmadığını düşünenler çoğalmaya ve bu düşünceler dünyamızı sarmaya devam etmektedir. Bu ideolojik yanlışlar; mücadeleyi hangi cinsin vereceğinden, kadın kurtuluş mücadelesinin yürütülme alanlarının tespitine kadar bir dizi soru ve sorun doğurmaktadır. Lenin şöyle diyor: *“Ezenler ve ezilenlerin, sömürülenler ile sömürülenlerin eşitliği olmaz, yoktur ve hiçbir zaman olmayacaktır. Erkeğin yasal ayrıcalıkları karşısında kadın için kurtuluş, sermayenin boyunduruğundan kurtulmamış işçi için kurtuluş; kapitalistin, çiftlik sahibinin ve tüccarın boyunduruğundan kurtulmamış emekçi köylü için kurtuluş olmadığı sürece gerçek kurtuluş olamaz, asla da olmayacaktır...”* Sömürülenlerin kurtuluş mücadelesi birbirinden ayrı düşünülemez; çünkü sınıflı toplumların hepsinde kadın, LGBTİ+, ezilen ulusların özgürlüğü sorunu vardır ve sınıflar ortadan kaldırılincaya kadar bu sorunlar var olmaya devam edecektir. Kısaca söylemek gerekirse bu kesimleri devrim için örgütlemek görevi bizim kaçınılmaz ve ertelenemez görevlerimizdir.

Bu yazıda; hatalarımız, eksikliklerimiz ve olumsuzluklarımızla varlık gösterdiğimiz bir alanı daha ileri ve örgütlü bir hale getirmek için neler yapmamız gerektiğini kitle çizgimiz açısından tartışmaya çalışacağız.

Biz, kadın ya da erkeğin koşullar ya da sürecin, örgüt ve savaşın gelişme ve ilerlemesini kendiliğinden şekillenmesiyle yetinilecek bir olgu olarak görmüyoruz. Bu sebeple de “kadınların kendi gücünün farkına” varmasını kendiliğindencilığe bırakamayız/bırakmayız. Kadın kurtuluş mücadelesinin zorunluluğu üzerine tartışırken, bu zorunluluk ile kendini geliştirerek örgütlenme sorumluluğunu yerine getirmede KP’yi buluyoruz. Biz; bu zorunluluğu kavrayışımızdaki eksikliklerimizi, komünist bilinçle gidereceğimizi biliyoruz.

Bolşevik-Maoist örgütlenme modelimizin kadın alanında uygulanması gerektiğini savunuyoruz. Fakat kadın çalışmaları kendi özgün koşulları nedeniyle kimi zaman tüm hareket içinde kafa karışıklıklarının en yoğun yaşandığı konular haline gelebiliyor. Bu kafa karışıklıkları kadın kurtuluş mücadelesindeki görevlerimizi doğru ele alamamıza yol açıyor ve sorumluluklarımızı komünist bilinçle etkin şekilde yerine getirmemize engel oluyor. Burada şunu ekleyebiliriz; eksikliklerimizin kökeninde komünist bilincimizdeki yetmezliklerimiz bulunmaktadır. Bu sebeple kendimize yöneldiğimiz her yerde, çalışmalarımızın değerlendirilmesinde “örgüt-

lenme anlayışımıza”, açığa çıkan sorunlarda “kitle çizgimize” yansıyan yanlış anlayışlarda esas olarak devrim, partiye yaklaşımımızı incelemeye odaklanıyoruz.

ÖRGÜTLENME ANLAYIŞIMIZ, KİTLE ÇİZGİMİZ

Kitle çizgimiz noktasında çeşitli faaliyetlerimizde açığa çıkan halk içindeki farklı sınıf katmanlarından kadınların güncel sorunlarını yakalayamadığımız ya da tek tek kadınların sorunlarına boğulduğumuz dönemler olduğu görülecektir. Tüm alanlarda olduğu gibi kadın çalışmalarında da “kitlelerden kitlelere” ilkesi ile politikalar belirlenmeli ve harekete geçilmelidir. Tüm güçlerimizi bu anlayışla seferber etmeliyiz. “Kitlelerden kitlelere ilkesini kadın çalışmalarımızda nasıl uygulayabiliriz?” sorusunu sürekli ve sistematik şekilde sorduğumuzda; mevcut gerçeklikte kadın kitlelerinden kopukluk ve politika üretmedeki eksikliklerimiz olduğu değerlendirilmesini yapabiliriz. Bunun bir nedeni kadın çalışmalarında eski bilgimiz ile yeni bilgimizin çarpışmasıdır. Bu çarpışma çok önemlidir çünkü daha

yüksek düzeyde öğrenme ve gelişme bu çarpışma ile başarılacak ve ilerleyecektir. Dönem dönem karşılaştığımız teşhir pratikleri, cezalandırma yöntemleri, feminizm rüzgarı, kadın kitlelerinin kendiliğinden hareketleri çok hızlı “biçim” değiştirmekte ve mücadelenin geleceği için bazen olumlu, bazen olumsuz yönleri beslemektedir. Bu olaylar, müdahaledeki eksiklik, sınıf savaşımının gelişiminin bir parçası olarak şekillenmektedir. Bizim kendiliğindenci bir anlayışla yol aldığımız yerde de yön verdiğimiz değil yönümüzü belirleyen bir olguya dönüşmektedir.

Kadın kitlelerinin sorunlarının ne olduğunu bilmeden, bu sorunlarla elde

temas edip çevremizde toplayabiliyoruz. Ama biz kadınları sadece çevremizde toplamak istemiyoruz. Biz kadın kitlelerini Yeni Demokratik Devrim’e örgütlemeye önderlik etmeliyiz. Hareket tarzımız ve örgütlenme anlayışımız kadın kitleleri içinde örgütlenme şeklinde olmalıdır. Harekete geçiremediğimiz her kadın “kitlelerden kitlelere” ilkesini uygulayamadığımız, sürekliliği sağlanmamış bir faaliyetin sonucudur.

Örgütlenme araçlarımıza yaklaşım konusunda ise şunları söyleyebiliriz; araçlarımız, mevcut politik atmosfere, koşullara, hedef kitleye göre belirlenirse üreteceğimiz politikalar da o oranda verimli olacaktır.

Hedef kitlemiz işçi emekçi kadınlardır. Araçlarımız da ona göre şekillenmeli ve politikalarımız kitlelere bu yolla ulaştırılmalıdır. Hem devrimimizin propagandasını yapmamızı hem de kitleleri anlamamızı sağlayabilecek kapı çalışmaları, ev ziyaretleri, direniş-grev ziyaretleri, fabrikada materyal dağıtımı ve sohbetler gibi birebir ilişki kurmamızı sağlayan pratik faaliyetler öncelikli çalışma tarzımız olmalıdır. Ancak dikkat etmemiz gereken yer tüm bu çalışmalarda öncü rolümüz kaçırılmamalıdır. Örneğin; biz bir grevin sadece destekçisi, bir eylemin sadece katılımcısı, bir kadın kitle hareketinin sadece içerisinde herhangi bir bileşeni olmayız. Biz bütün bu çalışmalarda kitlelere devrim için önderlik etme sorumluluğuyla hareket etmek zorundayız. Araçlarımız konusunda şunu da belirtelim ki; pek tabii, kendimizi tanıtmak ve anlatmak için yine faaliyet bölgelerimizde duvar gazeteleri, ozalit ve pankart çalışmaları yapılabilir. Bu faaliyetlerimizin sürekliliğinin sağlanması için müdahale şarttır ve andaki görevimizdir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi kadın hareketi hızlı reaksiyon vermede çok etkin, ancak bizim gerçekliğimiz ise alabildiğine atıldır. Bu tarz bizi kadın hareketinin hızının gerisinde bırakacak ve edilgenleştirecek, kitlelerden ve kitle hareketinden koptuğumuz ölçüde de zamanla çürütecektir.

Görev ve sorumluluklarımız önümüzdedir, buna dair yönelim ve perspektif geliştirmeli ve uygulamada mahir olmalıyız. Sonuç olarak; bu sorumluluğu komünist bilinçle göğüslemek, sınıf mücadelesini göğüslemektir. Bu sorumluluğu göğüslemek görevi ölümsüzleşenlerimizin bize bıraktığı mirasıdır. İdeolojimizin zafer teminatı olduğunu bilerek ona sarılalım, geliştirelim, sürekli Rosalaşalım, Asminleşelim.

Büyüyen Mülteci Sorunu ve Egemenlerin Çıkar Politikası

Emperyalist kapitalist sistemin yarattığı göçmen ve mülteci sorunu dünya genelinde gittikçe daha derinleşiyor. Hemen hemen her gün binlerce insan yaşadıkları ülkeleri terk ederek göç yollarına düşmek zorunda kalıyorlar. Bunlardan bazıları çıktıkları bu yolculuklarda hayatını kaybediyor, yolculuğu başarıyla tamamlayabilenler ise gittikleri ülkelerde sefaletle mahkûm ediliyor; patronlar tarafından iliklerine kadar sömürülüyorlar. Bunun üzerine bir de sürekli olarak egemenlerin kışkırtmaları ile milliyetçi-faşist saldırıların hedefi oluyorlar. Ülkemizde de mülteci meselesi, son dönemde yaşanan Afgan göçü nedeniyle yeniden gündemin ilk sırasına yükseldi. Türk hakim sınıfları bir yandan AB'ye karşı pazarlık unsuru olarak kullanmak, ucuz iş gücü kaynağı yaratarak sömürürken diğer yandan ise halkı mültecilere karşı kışkırtarak şovenizmi körüklemektedir. Her ne kadar farklı söylemler kulla-

nyormuş gibi görünse de AKP'sinden CHP'sine, MHP'sinden İYİP'ine kadar tüm düzen partileri bu politikada ortaklaşmaktadır. Bu düşmanlaştırma politikasının toplumda ciddi bir karşılık bulduğunu da belirtmek gerekir. Ankara'nın Altındağ ilçesinde Suriyeli mültecilere karşı gerçekleşen saldırılar bunun net bir örneğidir. Türkiyeli gençlerle Suriyeli gençler arasında yaşanan bir kavga, faşist grupların kışkırtmaları sonucunda Suriyelilere dönük bir linç saldırısına dönüşmüştür. Özcesi egemenler, mülteci düşmanlığı ile emekçileri bölmek ve çürümüş düzenlerinin kurtarmanın peşindedir. Dolayısı ile devrimcilerin mülteci meselesini daha çok gündemine

alması ve yaratılmaya çalışılan mülteci düşmanlığına karşı daha fazla mücadele etmesi elzemdir.

Her şeyden önce altını çizmek gerekir ki mülteci sorunu emperyalist kapitalist sistemin kaçınılmaz sonuçlarından biridir. Zira bu sistem bir avuç egemenin dünyayı sömürmesine, talan etmesine dayanır. Birkaç emperyalist ülke yarı sömürgeleştirdiği ülkelerin zenginliklerini, kaynaklarını çeşitli yöntemlerle

nun bir sonucu olarak da bugün göç olgusu ortaya çıkmaktadır. Esasında göçmen ve mültecilerin ezici çoğunluğunun Kongo, Afganistan, Suriye, Somali ve Libya gibi emperyalistlerin savaş alanı haline getirdikleri ve iliğine kadar sömürdükleri ülkelerden alması bu sorunu yaratanın kim olduğunu açıkça göstermektedir. Özellikle emperyalistlerin 1970'li yıllarla birlikte neoliberal politikaları devreye koyması, göçmen ve mülteci akınına daha da şiddetlen-

tan da geri durmuyorlar. Bir yandan sanki bu insanları göç etmek zorunda bırakan kendileri değilmiş gibi mülteci akınından şikayet ederken, öte yandan bu sorundan azami bir fayda elde etmeye çalışmayı da ihmal etmiyorlar. Örneğin, ihtiyaç duydukları dönemlerde, mültecileri ucuz iş gücü kaynağı olarak kullanmak üzere ülkelerine almaktadırlar. Göçmen ve mültecilerin zor durumundan faydalanarak onları en ağır sektörlerde ucuz çalıştırmakta, ucuz göçmen emeğini işçi sınıfı üzerinden baskı unsuru haline getirerek, genel olarak ücretlerin düşürülmesini sağlamaktadır. Böylece egemenler kârına kâr katmakta, artı-değer gaspını büyütmektedir. Diğer yandan emperyalistler mültecilerin varlığından ideolojik olarak da faydalanmaya çalışıyorlar. Bunu da özellikle kriz nedeniyle işini kaybeden, yaşam standartları düşen işçi ve emekçileri mültecilere karşı kışkırtarak yapmaktadır. Böylelikle halkın kriz nedeniyle artan öfkesini sisteme de-

ğil, göçmen-mülteci emekçilere yöneltmesi hedeflenmektedir.

Ülkemizde de özellikle Suriye iç savaşıyla birlikte yoğun bir mülteci akını yaşanmıştır. Bugün ülkede yaklaşık 5 milyon Suriyeli mülteci yaşamaktadır. Yine özellikle Afrika, Irak ve Afganistan gibi bölgelerden milyonlarca göçmen ve mültecinin varlığı da söz konusudur. Son dönemde de gündemde sıkça yer aldığı üzere Afganistan'dan ülkeye yoğun bir göç dalgası yaşanmaktadır. Ayrıca şunu da belirtmeliyiz ki mülteciler esasında Türkiye'ye, Avrupa'ya gidebilmek için gelmektedir. Ancak TC'nin AB ile geri kabul anlaşması imzalaması ve AB'nin sınırlarını sıkı bir şekilde kapatması

gasp ederler. Emperyalizm bu sömürden yalnızca komprador burjuvazi ve toprak ağalarına kısıntılar bırakırken, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde yaşayan işçi sınıfı ve ezilenler sefaletin kollarına itilir. Ayrıca emperyalist kapitalist sistem savaşla, militarizmle, işgallerle karakterizedir. Emperyalist hem birbiri ile giriştikleri rekabet kapsamında hem de yarı-sömürgelerdeki hakimiyetlerini derinleştirmek, yeni bölgeleri talan edebilmek adına durmadan işgallere girişmekte veya uşaklarını da kullanarak bölgesel ya da iç savaşlar çıkartmaktadır. Savaşlar, açlık ve sefalet yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeleri her geçen gün daha da "yaşanmaz" hâle getirmektedir. Emperyalizmin yarattığı bu tablo-

diren ve sorunu büyüten bir faktör olmuştur. Zira neoliberal politikalarla birlikte yarı-sömürgelerdeki zenginliklerin emperyalist ülkelere transferi inanılmaz boyutlara ulaşmış, emperyalist sömürü büyümüştür. Buna bağlı olarak daha fazla kâr peşinde koşan emperyalistlerin, diğer ülkelere müdahaleleri artmış, işgaller ve savaşlar daha sık yaşanır olmuştur. Bunun sonucu olarak da özellikle Afrika ve Asya bölgelerinden Avrupa'ya doğru yoğun bir göç dalgası yaşanmaya başlamış ve bu dalga günümüze değin büyüyerek sürmüştür/sürmektedir.

Emperyalistler kendi yarattıkları bu sorun karşısında, her zaman olduğu üzere iki yüzlü bir tavır takınmak-

Özcesi tekrar pahasına belirtmek gerekir ki, sorunu yaratanlar, sorunu çözemez. Sorunu yaratanlar emperyalistler ve onların işbirlikçileri faşist devletleridir. Suriye’de, Afganistan’da emperyalistlerin işgal ve saldırıları olurken onun işbirlikçileri de faşist devletlerdi. Afganistan’ı ABD işgal ederken Türk askerleri de ABD’nin yanındaydı. Halkları yerinde yurdunda yaşayamaz hale getirenler şimdi de onların kurtarıcı rolüne bürünüyor. Nerede görülmüş Azrail’in can dağıttığı!

nedeniyle Türkiye’de yaşamlarını devam ettirmek zorunda kalmaktadırlar.

Türk hakim sınıfları tıpkı emperyalist efendileri gibi mülteci meselesinde son derece riyakarca tutum ve politika geliştirmişlerdir. Ülkedeki mültecilerin büyük bir kısmını oluşturan Suriyelilerin ülkelerini terk etmek zorunda kalmasında TC en az efendisi ABD kadar suçludur. Zira TC, Esad rejimini devirebilmek adına Suriye’nin iç savaşa sürüklenmesinde ABD ile birlikte elinden geleni yapmıştır. TC, Esad’ın kısa sürede devrileceğini ve mültecileri ülkesine gönderebileceğini hesaplamış ancak Esad’ın bir türlü devrilememesi sonucunda bu hesapları alt üst olmuştur. Sonrasında TC Suriyeli mültecileri temelde AB’ye karşı bir koz olarak kullanmak istemiştir. Suriyeli mültecileri istemeyen AB’ye mültecileri ülkede tutma sözü verilmiş, bunun karşılığında da AB’den kimi ekonomik ve politik tavizler koparılmaya çalışılmıştır/çalışılmaktadır. Nitekim 2016 yılında imzalanan göç anlaşması ile birlikte TC 3,5 milyar Euro karşılığında AB’nin sınır bekçiliğine soyunmuştur. Dış politikada sıkıştığı, AB ile gerilim yaşadığı her dönemde sınırları açma tehditleri savurmuş ve elindeki bu kartı etkili biçimde kullanmaya çalışmıştır. Bunu yanında TC en başından beri mültecileri ucuz iş gücü kaynağı olarak görmektedir.

Son dönemde Türk hakim sınıflarının Afganistan’dan gelen mültecilere kapılarını açtığını görüyoruz. Elbette TC’nin buradaki temel hedefi ABD’nin “isteklerini” yerine getirmek ve AB’ye karşı mülteci kozunu güçlendirmektir. Daha öncede Suriyeli mültecilerde olduğu gibi Afgan göçünü de önlemek isteyen AB’den daha çok ekonomik-politik taviz koparabileceğini düşünmektedir.

Bu meselede düzen partilerinin farklı bir dil kullanıyormuş, farklı

politikaları benimsiyormuş gibi görünmelerine asla aldanılmamalıdır. Düzen partileri arasında bu meselede zımnın de olsa bir iş bölümü olduğu açıktır. AKP’nin kullandığı sözde yumuşak dil, hem mültecilerin düzene bağlanmasını hedeflemekte hem de (söylemlerin birazcık altı kazındığında görüleceği üzere) kitleleri tahrik etmeyi amaçlamaktadır. Zira AKP’nin “mültecileri biz besliyoruz, 40 milyar dolar para harcadık” türünden yalanları gün gibi ortadadır. Bu da sefalet içerisinde halkın mültecilere bakışının olumsuz hale gelmesine neden olmaktadır.

CHP ve şürekası ise mülteci düşmanlığını çok daha açık bir dille yapmaktadır. Bu durum CHP’nin faşist özünü bir kez daha net bir şekilde göstermektedir. CHP, saldırgan dili ile toplumun öfkesini mültecilere yöneltip aklarken AKP ise sözde yumuşak dili ile mültecileri düzen içerisinde tutmaktadır. Hakim sınıfların bu işbölümünün kazananı ise nihayetinde sistem olmaktadır.

Egemenlerin yaratmaya çalıştıkları mülteci düşmanlığının toplumda ciddi bir karşılık bulmaya başladığının altını çizmek gerekir. Yazının girişinde de vurguladığımız üzere Ankara Altındağ’da yaşanan olaylar bunun son göstergesi oldu. Ancak bunun dışında sosyal medyada düzenlenen mülteci karşıtı kampanyalarda da gözlemlenebileceği üzere, milliyetçi-faşist ideolojiden daha az etkilenmiş toplum kesimlerinde dahi, mültecilere karşı olumsuz bir bakış gelişmektedir. Kuşkusuz ekonomik krizin yıkıcı etkileri, halkı, egemenlerin pompaladığı şovenizm zehrinden etkilemeye daha açık hale getirmektedir. Bu noktada devrimcilere önemli görevler düşmektedir. Her şeyden evvel mülteci meselesini daha çok gündem almamız, meseleye ilişkin politikalar geliştirmemiz, en önemlisi de hakim sınıfların yaratmaya çalıştığı mülteci

düşmanlığına karşı daha fazla mücadele etmemiz gerektiği açıktır. Bu sadece mazlum mültecilerin hakkını hukukunu savunmak açısından değil, aynı zamanda toplumun mülteci düşmanlığı temelinde sisteme yedeklenmesini önleyebilmemiz açısından da elzemdir. Bu kapsam egemenlerin çarpıtmalarına karşı yoğun bir ajitasyon-propaganda çalışması yürütmeliyiz. Ekonomik krizin sorumlusunun mülteciler olmadığını, bunun sistemden kaynaklandığını sabırla halka anlatmalıyız. İşsizlik sorununu da düşük ücretleri gözü kârdan başka bir şey görmeyen kapitalistlerin ve onların sistemlerinin yarattığını vurgulamalıyız. Halkın ve mültecilerin çektiği ekonomik sıkıntıların ortak olduğunu, hatta mültecilerin çok daha büyük sıkıntılar çektiğini ve ezilenin ancak birlik olduğunda bu sorunlara çözüm bulabileceğini göstermeliyiz. En basitinden mülteci ve diğer işçiler ortak bir mücadeleye, greve girişmediği müddetçe açgözlü patronların ücretleri yükseltmeye asla yanaşmayacağını anlatmalıyız. En önemlisi de Suriyelilerin ve diğerlerinin mültecileşmesinde TC’nin emperyalistlerle birlikte baş suçlu olduğunu vurgulamalıyız. Bunlar yapılmadan ezilenlerin birliği sağlanamaz ve kazanan sistem kaybeden ise halk olur.

Özcesi tekrar pahasına belirtmek gerekir ki, sorunu yaratanlar, sorunu çözemez. Sorunu yaratanlar emperyalistler ve onların işbirlikçileri faşist devletleridir. Suriye’de, Afganistan’da emperyalistlerin işgal ve saldırıları olurken onun işbirlikçileri de faşist devletlerdi. Afganistan’ı ABD işgal ederken Türk askerleri de ABD’nin yanındaydı. Halkları yerinde yurdunda yaşayamaz hale getirenler şimdi de onların kurtarıcı rolüne bürünüyor. Nerede görülmüş Azrail’in can dağıttığı!

Yerinden yurdundan edilen halklar can derdindeyken, emperyalistler

ve işbirlikçi-faşist devletler krizi fırsata çevirme derdinde. Yarı-sömürgeleşimin makus talihi emperyalizmin bekçi köpekliğidir. Geçinemedikleri için emperyalist ülkelere gitmeye çalışanları Türkiye’de tutuyor. Aldığı bütçeyle göçmenlerin yaşam standartlarını yükseltmesi gerekirken parayı patronlara peşkeş çekiyor. Kapitalistlerin insan sevgisi para getirisi varsa vardır. Mülteci sevgisi AB’den gelen para kadardır.

Kapitalist sistemin halkı uyuşturmada kullandığı din milliyetçiliklidir. Meta ilişkilerinin belirleyici olduğu yapıda milliyetçilik sürekli üretilir ve halkta da belli oranda karşılığını bulur. TC ekonomisi için mülteci sorunu, sorun olmaktan öte bir kurtarıcıdır. Ekonomik krizde beş kuruşa muhtaç haldeler, bu sorun kaynaklı AB’den üç beş kuruş gelmesi hayali kuruluyor, krizde karın tokluğuna çalışacak bir kitle oluşmuş oluyor. Krizle birlikte halkta sisteme karşı biriken bir öfke var, bu da mültecilere yöneltiyor. Bu sorunun hakim sınıflar cephesindeki mücadelede bazı yankıları da oluyor. AKP hükümetinin açmazı bir taraftan milliyetçiliği pompalarken diğer yandan kendi tabanındaki ideolojik donanımın buna tam uyum içinde olmamasıdır. Bunu keşfeden burjuva muhalefet bloku oradan yüklenip, AKP’yi zayıflatıyor. MHP bile AKP’nin bu açmazını gördüğü için milliyetçiliğin bayraktarlığını bu konuda CHP’ye bırakmış durumda. CHP buradan yüklenirken bundan sonra halkı sömürmede sıranın kendisine geldiğini görüp heyecanlanıyor. Onun için yükleniyor milliyetçiliğe MHP’yi kıskandıracasına.

Mülteci sorunu karşısında hakim sınıfların yaptığı “iyi ki böyle sorunuz var, yoksa ne olurdu halimiz” kıvamında ama sistem kendi mezar kazılarını her aşamada yaratıyor. İşçilerin vatani yoktur, ezilenlerin, ezilmeden dolayı ortak bir şekillenmesi var. Eğer politik özne başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilenlere bilinç taşıma görevini layıkıyla yaparsa hakim sınıfların alaşağı edilmesinin koşulları her zamankinden daha fazla mevcut hale gelir. Mültecisi, mülteci olmayan tüm ezilenlerin ortak hedef doğrultusunda harekete geçirilmesi durumunda hiçbir güç onların önünde duramayacaktır.

Komünizme Adanmış Bir Yaşam: BAŞKAN GONZALO

11 Eylül 2021'de Peru'da "Yüksek Güvenlikli Hapishane" olan Callao Deniz Üssü'nde komünizme adanmış bir yaşam son buldu. Aynı gün yine komünizme adanmış bu yaşam, 29 yıllık ağır esaret koşulları altında emperyalizme ve onun yerli uşağı Peru faşist devletine karşı bir zafer elde etti. Bu yaşam, Peru Komünist Partisi Kurucusu ve önderi Başkan Gonzalo yoldaşa aitti. Fiilen ağır tecrit koşulları altında ciddi sağlık sorunlarına rağmen tedavisi engellenen ve nihayetinde katledilen Gonzalo yoldaşa yönelik uygulanan "yok etme" politikası, komünizm mücadelesine yönelik saldırının sac ayaklarından birisi olmuştur.

Gonzalo yoldaşı komünizm mücadelesiyle özdeşleşti, onun başta Peru proletaryası olmak üzere enternasyonal proletarya ve emekçi halkların kurtuluş mücadelesine adanmış yaşamıdır. Manuel Rubén Abimael Guzmán Reynoso, mücadeleye kodlanmış adıyla Gonzalo yoldaş, 4 Aralık 1934 yılında Lima'da dünyaya geldi. Orta öğrenimini Hristiyan kardeşlerin yönettiği en sert disiplinli okullardan olan La Salle Kolejinde tamamlayan Gonzalo, San Augustin Üniversitesi'nde Felsefe ve Hukuk öğrenimi gördü. Üniversitede esas tezini "Kantçı uzay teorisi" üzerine veren Gonzalo, ek tezini ise "Burjuva Demokratik Devleti" üzerine verdi.

1958 yılında 24 yaşında iken Peru Komünist Partisi'ne katıldı. Gonzalo'nun yaşamını anlayabilmek için öncelikle 24 yaşında örgütlendiği Peru Komünist Partisi'nin içinde bulunduğu durumu ve Gonzalo'nun rolünü anlamak gereklidir. Peru Komünist Partisi, 7 Ekim 1928 yılında Jose Carlos Mariategui tarafından kurulmuştur. Peru'nun sosyo-ekonomik yapı tahlili, toprak sorunu, emperyalist tahakküm, Peru proletaryasının durumu ve rolü, programatik noktalar gibi temel araştırmalar sonucunda Marksist-Leninist temeller üzerinden genel bir politik çizgi ortaya konulmuştur. An-

cak kurucu önderi Mariategui, 1930 yılında hayatını kaybedince parti içinde sağ oportünist çizgi hâkim olmuş ve PKP, ML çizgiden uzaklaşmıştır. Gonzalo yoldaşın PKP içerisindeki aktif mücadele yaşamı, uzunca bir dönem partiyi yeniden ML-MZD (MLM öncesi formülasyon) hatta örgütlenme üzerine iki çizgi mücadelesiyle geliştirmiştir.

Gonzalo örgütlendikten hemen sonra Ayacucho Bölge komitesinde faaliyet yürütür ve sağ oportünist çizgiye karşı bu komite içinde bir ML fraksiyon oluşturarak iki çizgi mücadelesini güçlendirir. Gonzalo yoldaş fraksiyon ihtiyacını şu şekilde anlatır; "Fraksiyon'dan kasit Lenin'in bize öğrettiği şekliyledir. Bir parti içindeki bir kesit, hemfikir insanların öncelikle partiyi belirli bir yönde etkilemek amacı için (konu özgülünde proleter hat "bn") parti içerisinde kendi ilkelerinin en saf biçiminde kabulünü güvenceye almak amacıyla oluşturdukları bir gruptur. Bunun için gerçek görüş birliği zorunludur."

Gonzalo önderliğinde PKP içinde sağ oportünizme cepheden bayrak açan bu karşı koyuş, aynı zamanda dünya çapında sınıf mücadelesinin gelişimi içinde Mao'nun önderliğinde Marksizm ile Sovyet revizyonizmi önderliğindeki revizyonizm arasındaki büyük mücadelenin, Peru'daki izdüşümü-

dü.

1961'de gerçekleşen PKP 4. Konferansı'nda Gonzalo önderliğindeki ML kanat, revizyonistlere karşı ilk zaferini elde etse de PKP içindeki iki çizgi mücadelesi, 1970'teki 6. Konferansı'na kadar sürdü. Bir yandan sağ çizgi, diğer yandan sol oportünist çizgi ile mücadele içinde geçen bu konferansta PKP bölündü ve Gonzalo ön-

sonrası "Yeniden İnşa Süreci" içinde olan Gonzalo önderliğindeki PKP'nin tüm hazırlığı, silahlı mücadeleyi başlatmak üzerineydi ve bunun ideolojik-politik-pratik önderliğinde en kilit noktada Gonzalo duruyordu.

Gonzalo'nun sınıf mücadelesi içindeki gelişimini daha ileri taşıyan noktalardan birisi; 1965 yılında Çin'e yaptığı yolculuk olmuştur. Özellikle Çin Devrimi'ne, Halk Savaşı Stratejisi'ne, Mao Zedung Düşüncesi'ne yaklaşımı net olan Gonzalo, Çin'e gidişini şöyle anlatıyordu. "Dünyanın gelmiş geçmiş en büyük Marksizm okulunda eğitilmek benim için büyük bir adımdı."

1980 yılına gelindiğinde PKP, Gonzalo önderliğinde inşa sürecini tamamlamış, silahlı mücadelenin başlangıç fişğini atmıştı. Anlama-yorumlama ve değiştirme iradesi çok güçlü olan Gonzalo, önderlik ettiği '78 yılındaki 8. Konferans'ta "Yeniden İnşa Muhasebesi" ile "Silahlı Mücadele Taslağı"nın

onaylanmasında kritik rol oynamıştır. Özellikle Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin etkisini ve yarattığı olumlu havayı da arkasına alarak önderlik kabiliyeti ile birleştiren Gonzalo, revizyonistlere karşı etkili bir darbe vuran 8. Konferans sonrası rotayı silahlı mücadelenin başlatılmasına kırmıştır. İki yıl sonra 17 Mayıs 1980'de başarısız birkaç gerilla hareketinin deneyimlerini de alarak Ayacucho bölgesinde Gonzalo'nun önderliğinde gerilla mücadelesi başlatılmıştır. 1979 yılındaki PKP MK 9. Oturumunda gerilla savaşının başlatılmasına yönelik perspektif şu ifadelerde somutlaşmıştır. "Yeni bir dönem partimizin ve halkımızın tarihi içindedir" ve "İlk bölümü eylemler içinde geliştirelim."

Gonzalo'nun önderlik rolü; gücünü, ideolojik gıdasını MLM'den almıştır. Bolşevik-Maoist Parti yaratma cüreti, Maoist kitle çizgisi, felsefi derinliği, politik gelişkinliği, pratik-örgütsel-askeri önderliği Halk Savaşının kısa za-

derliğinde PKP'yi yeniden inşa etme çalışmaları başladı. Rektifikasyon Kampanyası olarak tanımlanan "Yeniden İnşa Süreci", PKP'yi her türden revizyonist-oportünist akımla mücadele içinde ML-MZD hatta inşa etme süreci olmuştur.

Gonzalo bu süreçte felsefe profesörü olarak üniversitelerde dersler veriyordu. 1969 yılında Huanta'da gerçekleşen militan kitlesele gösterilere önderlik etti. 60 yoldaşıyla birlikte bu eylemlere önderlik ettiği gerekçeyle tutuklandı. Tutsaklık günlerinde Marksist-Leninist klasikleri, Mao Zedung ve Çin devrimini ve Jose Carlos Mariategui'yi araştırmakla geçirdi. Tahliye olduğunda Mao Zedung ve Çin devrimi, Halk Savaşı, Silahlı Mücadele ve Maoizm konusunda kafası netleşmiş ve 6. Konferans'a bu kafa netliği ile katılmıştı. Ancak parti içinde özellikle tüm başlıklara yönelik bir direnç vardı. Bu direnç, PKP içindeki ayrılığa da zemin sunmuştu. Ayrılık

manda hızla gelişiminde ve devrim arifesine gelmesinde etkin rol oynamıştır.

Ayacucho'da başlayan Huancavelia ve Apumirac'ta gelişen ve faşist Peru rejimine tutsak düştüğü 12 Eylül 1992'ye kadar Peru'nun tüm kırlarına yayılan (Kızıl üsler ve hayata geçen toprak devrimi süreci) ve şehirleri kuşatma aşamasına gelen Halk Savaşının gelişiminde Başkan Gonzalo'nun MLM ideolojiyi kavrayış düzeyi, sosyo-ekonomik yapıyı tahlil etme ve buna uygun Halk Savaşı Stratejisi'ni Peru özgülüne uygulamada muazzam yeteneğinin etkisi belirleyici olmuştur.

Gonzalo yoldaş, MZD (Mao Zedung Düşüncesi) üzerine yaptığı yoğunlaşma sonucu 1982 yılında PKP 4. Genel Kurul Oturumunda kararlaştırılan, Mao yoldaşın ekonomi-politik-felsefi olarak Marksizmin ulaştığı olduğu en yüksek aşamayı temsil eden görüşlerini sistemleştirerek "günümüzde Maozmin savunulmadan, Marksizm-Leninizmin savunulamayacağını" beyan etmiş ve Maoizm formülasyonunu enternasyonal proletaryaya armağan etmiştir.

1992 yılına gelindiğinde; Peru kırlarının önemli bölümünde halk iktidarlarının kurulduğu, binlerce parti üyesi, 25 bini Halk Ordusu savaşçısı olmak üzere yüz bini aşkın silahlı gücü, sayısı milyonları bulan kitleleri harekete geçirerek, devrim arifesine gelmiş olan Peru Komünist Partisi, başkent Lima'yı kuşatma planlarını da (hazırlığını) başlatmak üzereydi. Bu temelde başkent Lima'da konumlanan Başkan Gonzalo yoldaş, CIA destekli faşist Peru devleti operasyonu sırasında bir grup yoldaşı ile birlikte tutsak düştü.

"İdeolojilerin ve tarihin sonu geldi" yaygaraları altında, Peru Devrimi'nin zafere ilerlediği, nihai darbeyi vurma aşamasında Gonzalo'nun tutsak düşmesi, Peru devleti tarafından tarihi bir zafer olarak görüldü. Gonzalo'nun tutsak düşmesinin hemen ardından başta Peru Komünist Partisi olmak üzere enternasyonal komünist hareket ve devrimci-demokrat güçler, çok yaygın bir şekilde "Gonzalo'ya Özgürlük" kampanyası başlattı. Kampanya dünyanın dört bir yanında kitlesel eylemlerle devam ederken, faşist Peru devleti, Başkan Gonzalo'yu küçük düşürmeyi hedefleyen bir pratikle, 28 Eylül 1992'de bir kafes içinde basın önüne çıkardı. Ancak Gonzalo yoldaş,

PKP'nin tanımıyla "Savaşın Parıldayan Siperleri" olan hapishaneleri komünizm mücadelesinin bir mevzisi haline getireceğini ilan etti. Kafes içinde sıkılı yumruğuyla, "yaşanan, yolumuz üzerinde bir büküntüden ibarettir" diyerek Peru Halk Savaşının kesintisiz sürdürülmesinin talimatını vererek, dünya proletaryası ve ezilen emekçilere umut dolu olan tarihi bir konuşma yaptı.

Gonzalo'nun yakalanmasının ardından büyük bir darbe alan Peru Komünist Partisi, Halk Savaşında ısrar ederken, sağ tasfiyeci bir klik, Gonzalo'nun; "artık savaşın hükmünü yitirdiği ve barış görüşmelerinin yapılması gerektiğini" savunduğunu iddia ederek tasfiyeci görüşlerini PKP'ye dayatmaya çalıştı. Ancak Gonzalo'ya ait olmayan ve altı boş olan bu söylemlere rağmen, yenilgi yaşayan Peru Komünist Partisi, Halk Savaşından bir an olsun taviz vermeden Peru Devrimi için canla başla savaşmaktadır. Tasfiyeciler ise şimdiden tarihin çöplüğünde yerlerini almışlardır.

Gonzalo yoldaş, tutsak düştüğü andan itibaren kafes içerisinde basına gösterilmesi dışında (2005 ve 2016'da yeniden yargılanması nedeniyle mahkemeye götürülmesi istisnadır) 29 yıl boyunca kendisi için özel tahsis edilen Callao Deniz Üssü'ndeki özel bir hapishanede dış dünya ile bağı olmadan ağır tecrit koşulları altında tutulmuştur. Bu süre zarfında ağır sağlık sorunları da yaşayan Gonzalo yoldaş, en son 20 Temmuz'da sağlık sorunları nedeniyle hastaneye kaldırılmış ancak tedavisi tamamlanmadan hapishaneye geri götürülmüştür. Tedavisi engellenen Gonzalo'nun 87 yıllık yaşamı, faşist Peru devleti tarafından engellenen tedavisi ve bilinçli bir katletme yaklaşımı nedeniyle 11 Eylül 2021'de son bulmuştur.

Gonzalo yoldaş, ardında bıraktığı büyük komünist yaşamı, komünist mirası ile aramızdan sadece fiilen ayrılmıştır. Ancak o, yaşarken olduğu gibi başta Peru proletaryası olmak üzere enternasyonal proletaryaya ve dünyanın ezilen halklarına umut olmaya devam edecektir. Bundandır ki ölüm-süzleşmesinin ardından Peru Devleti cenazesini yakma ve cenaze törenini engelleme için yeni yasa tasarısı görüşmeleri yapmış ve ulusal kongrede yakma kararı alınmıştır. Ölüm, fiilen her canlı gibi Gonzalo'nun da yaşadığı bir sonuç olmuştur. Ancak onu ölümsüz kılan Komünist yaşamıdır.

"Tay Dağı'ndan Yüce Ölümler ve Başkan Gonzalo'nun Bizlere Bıraktığı Muhteşem Miras"

HABER MERKEZİ- TKP/ML Enternasyonal Komite tarafından yapılan açıklama ile Başkan Gonzalo anıldı. "Tay Dağı'ndan Yüce Ölümler ve Başkan Gonzalo'nun Bizlere Bıraktığı Muhteşem Miras" başlıklı açıklamanın tamamı şu şekilde:

'Biz halkın çıkarlarını savunuyoruz, bizim işimiz budur. Şimdi bu koşullar içindeyiz. Bazıları buna bozgun diyorlar. Bırakın rüya görmeye devam etsinler. Bugün bu durumun yolumuz üzerinde bir büküntüden ibaret olduğunu ilan ediyoruz. Yol ortasında sadece bir büküntü. Yol uzundur ve biz bu yolu kat edeceğiz. Hedefe erişeceğiz. Göreceksiniz.' (Başkan Gonzalo)

"Acımız ve öfkemiz büyüktür. MLM'in büyük fikir ve eylem insanını sonsuzluğa uğurladık. 87 yıllık ömrünün 29 yılını askeri bir deniz üssünde tutsak olarak geçiren Peru Komünist Partisi kurucu ve kuramcı lideri, MLM'nin sarsılmaz savunucusu Başkan Gonzalo emperyalistlerin uşağı Peru faşist devleti tarafından tedavisi engellenerek katledilmiştir.

Başkan Gonzalo gibi büyük bir komünisti sonsuzluğa uğurlamanın hüznünü yaşarken ne yas tutacağız ne de kahrolacağız. Yapmamız gereken emperyalistler ve uşaklarına karşı öfkemizi daha da büyütme, politik iktidarı alma mücadelemizin bizlere yüklediği görev ve sorumluluklarımızı daha fazla kenetlenmek olacaktır. Yapacağımız ve yapmamız gereken budur.

Başkan Gonzalo'nun ölümü sıradan bir ölüm değildir. Çünkü, o sıradan biri değildir ve düşman da ona sıradan yaklaşmamıştır. Onun düşüncelerinden ve düşman karşısındaki netliğinden o kadar korkmuşlardır ki yargılamasını dahi maskeli görevliler yapmış, 29 yıl boyunca bir askeri deniz üssünde hapsedilmişlerdir. Emperyalist efendilerinin desteğiyle Başkan Gonzalo'yu ele geçiren Peru egemen sınıfları, onu gözden düşürmek ve kendi güçlerini göstermek için kafes içerisinde basının karşısına çıkardıklarında Başkan Gonzalo, boyun eğmez duruşuyla ve verdiği mesajla onları bir kez daha bozguna uğratmıştır. Onun gücü, bir proleterin dünyadaki

temel karşıtlığı ifade ederken kullanabileceği en net tanımlama olan "proletarya ve burjuvazi", "biz ve onlar" karşıtlığını en derin ve en dolambaçsız sözlerle ifade edebilmesindeki sadelikten gelmektedir. Marksizm-Leninizm-Maoizm'in sentezlenmiş halinin PKP önderliğinde büyük gelişmeler kaydetmiş olan Halk Savaşında, Peru'nun yoksul halk kitlelerinin sınıflar mücadelesi tarihinde bıraktıkları izlerde somutlanmıştır.

(...)

Enternasyonal proletarya, tarihin akışını işçi sınıfı ve ezilen emekçiler lehine değiştirme yürüyüşünü birbirinden değerli sayısız neferini sonsuzluğa uğurlayarak, büyük bedeller ödeyerek devam ettiriyor. Komünistlerin yaşamları gibi ölümleri de öğreticidir. Biz bunu en başta partimizin kurucu önderi İbrahim Kaypakkaya olmak üzere sayısız komünistin tutsaklıklarında, düşman karşısındaki tavizsiz konumlanışlarında ve ölüm karşısındaki duruşlarında gördük. Onlardan öğrendik ve öğrenmeye devam ediyoruz.

Komünistler olarak iyimseriz. Çünkü, tarihin durdurulamaz akışının komünizme doğru ilerlemek zorunda olduğunu biliyoruz. Gonzalo yoldaş tıpkı kendisinden önceki komünistler gibi komünizme doğru uzun yürüyüşümüzde en kötü koşullarda dahi komünizme inancımızı yükseklerde tutmayı ve proletarya ve ezilen halk kitlelerinin yıkan ve yapan kahredici gücüne güvenmeyi öğretmiştir.

Peru proletaryası ve ezilen emekçilerine, Perulu MLM'lere güveniyor, dayanışma ve desteğimizi iletiyoruz. Başkan Gonzalo'nun fikirleri olduğu kadar düşman karşısındaki duruşu onlara rehberlik etmeye devam edecek ve politik iktidarı elde etmelerinde temel dayanak noktaları olacaktır. Peru proletaryası ve ezilen emekçileri, PKP önderliğinde Halk Savaşı'yla yollarına çıkan engelleri aşabilecek ve Başkan Gonzalo ve binlerce Perulu komünistin bıraktığı büyük mirası kendilerine rehber edineceklerdir.

TKP/ML Enternasyonal Komite

Eylül 2021"

"Peru Devrimi Önderi Gonzalo Yoldaş Ölümsüzdür!"

“

Özcesi tekrar pahasına belirtmek gerekir ki, sorunu yaratanlar, sorunu çözemez. Sorunu yaratanlar emperyalistler ve onların işbirlikçileri faşist devletleridir. Suriye’de, Afganistan’da emperyalistlerin işgal ve saldırıları olurken onun işbirlikçileri de faşist devletlerdi. Afganistan’ı ABD işgal ederken Türk askerleri de ABD’nin yanındaydı. Halkları yerinde yurdunda yaşayamaz hale getirenler şimdi de onların kurtarıcı rolüne bürünüyor. Nerede görülmüş Azrail’in can dağıttığı!

”

HABER MERKEZİ- TKP/ML MK-SB (Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Merkez Komite Siyasi Büro) yaptığı açıklama ile 11 Eylül’de faşist Peru devleti tarafından tedavi hakkı engellenerek katledilen Başkan Gonzalo’yu andı.

TKP/ML MK-SB’nin ikk-online10.net sitesinde yer alan açıklamasının tamamı şu şekilde:

“Peru Komünist Partisi’nin Komünist Önderi Abimeal Guzman (Gonzalo), 11 Eylül 2021’de Peru Cumhuriyeti Devleti tarafından katledildi. Peru Komünist Partisi’nin önderliğindeki şanlı “Halk Savaşı”nın ideolojik-politik-örgütsel önderi, Peru halkı ile enternasyonal proletaryanın yiğit evladı Gonzalo’ya selam olsun! “Enternasyonal Proleterya”nın komünizm mücadelesinde kesintisiz savaşımı ve Marksizm-Leninizm-Maoizm rehberliğindeki irade ile azmi, Gonzalo’nun devrime ve komünizme bağlılığını devralarak büyümeye devam edecek.

Gonzalo; Peru Komünist Partisi’ni devrimci savaşa önderlik ederek onu sevk ve idare eden teorik yeteneklere ve politik donanımına -uzun soluklu mücadele sonucu- kavuşturan tarihsel bir komünist şahsiyet olarak tarih sayfalarına yazıldı. O, Peru Devrimi’nin ancak ‘Uzun Süreli Halk Savaşı’ ile zafere ulaşacağını tespit ederek bunun Peru’da özgünleşmesini sağladı. 1980’den, tutsak düştüğü 12 Eylül 1992’ye kadar parti önderliğinde “Halk Savaşı” ile Peru halkını devrimci savaşın etkin bir öznesi haline getirmeyi başardı. Faşist Peru Cumhuriyeti Devleti’nin kanlı, boğucu ve yok etmeye odaklı gerici savaşına karşı “Halk Savaşı”nı geliştirerek ilerletti. Latin Amerika’ya ilham verecek komünist bir çizgi inşa etti. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalist güçlerin düşmanlığını onurlu bir şekilde kazanmayı başardı. Zira Rus sosyal emperyalizminin artık sosyalizm maskesini attığı, “sosyalizm ve devrim çağının

kapandığı” propagandasının sınıf mücadelesine kanlı bir hançer olarak saplandığı koşullarda Peru Devrimi gelişmekte, ilerlemekte ve başarıya yürümekteydi. Komünist çizgiye ve onun önderliğine yönelik saldırılar bu korku ve endişe ile daha fazla tırmandı. Peru Cumhuriyeti Devleti -ABD emperyalizminin yoğun desteği ile- gerici saldırılarını artırarak 12 Eylül 1992’de Gonzalo ile birçok yoldaş tutsak aldı. 28 Eylül’de Gonzalo, bir kafes içinde tüm dünyaya teşhir edi-

yok sayılarak ihlal edildi. Önder yoldaş Gonzalo, “Halk Savaşı”na önderlik yaparken, kafeste teşhir edilirken ve 29 yıllık ağır tecrit koşulları altında da emperyalizmin ve gerici Peru Cumhuriyeti Devleti’nin korkusu olmayı başardı.

13 Temmuz 2021’de sağlık sorunlarının ciddileşmesi sonucu 20 Temmuz’da hastaneye kaldırılan Gonzalo, 5 Ağustos’ta sağlık koşullarında hiçbir iyileşme olmamasına rağmen taburcu edilerek ona özel tahsis edilen ve

lenmede tarihsel bir öneme sahiptir.

O, ‘Marksizm-Leninizm’in artık Maoizm aşamasına geldiğini teorik olarak ispatlayan ve enternasyonal proletaryaya armağan eden özel komünist bir önderdir. MLM’yi kavrayış ve hayata geçirme düzeyi ile tüm Maoist güçlere ilham kaynağı olmayı başarmıştır.

Şimdi onun anısını sahiplenme zamanı! Onun zor koşullarda, suyun tersten aktığı konjonktürde, başarmanın olanaklı olduğunu gösteren çizgisinde yürüme zamanı...

Tüm halkımız, devrimci güçler, uluslararası komünist ve devrimci hareketler ile örgütlü güçlerimizi Gonzalo’nun devrimci-komünist anısını sahiplenmeye, Peru Cumhuriyeti Devleti’nin katliam politikalarını teşhir etme adına yaygın ve güçlü şekilde anma etkinlikleri ve protestolar örgütlemeye çağırıyoruz! Peru Cumhuriyeti Devleti ile emperyalistlerden bu sınıfsal katliamın hesabını sorma bilinci ve eylemini kuşanmak devrimci görev olarak önümüzde durmaktadır. Ölümsüz yoldaşlarımız kavgamıza ışık, yolumuza yoldaş olmaya devam ediyor. Onların inancı ve kararlılığı ile sınıf savaşımını yükseltmeye, komünizm davasına inancımızı haykırmaya ve mutlaka kazanacağımıza olan güven ile savaşmaya devam edeceğiz.

Şan Olsun Komünist Önder Gonzalo’ya!

Şan Olsun “Peru Halk Savaşı”na!

Şan Olsun Kazanmaya Yazgılı Halk Savaşı’na!

Şan Olsun Enternasyonal Proletaryaya!

Şan Olsun Marksizme, Leninizme ve Maoizme!”

TKP/ML MK-SB

Eylül 2021”

lerek aşağılanmaya çalışıldı. Gonzalo, ‘Marksizm-Leninizm-Maoizm’in kudreti ile ‘Peru Halk Savaşı’nın kesintisiz sürdürülmesini ve kaçınılmaz zaferini ‘kafes’ içinden tüm dünyaya haykırdı. Enternasyonal Marşı’nı sıkı yumruğu ile söyleyerek proletaryanın yenilmez ve haklı büyük bir davaya sahip olduğu mesajını verdi.

Önder yoldaş Gonzalo, tutsak edildiği tarihten katledildiği güne kadar Callao Deniz Üssü’nde ağır tecrit koşullarında tutuldu. Ailesi, yoldaşları ve tüm dünya ile irtibatı kesildi. Peru Cumhuriyeti Devleti, Peru Devrimi’ni boğmak, tecrit etmek ve yenilgiye uğratmak için onun kurucu ve kuramcı liderinden koparmayı bir çare olarak gördü. Faşist Peru Cumhuriyeti Devleti, tam 29 yıl boyunca -Gonzalo’nun ilerlemiş yaşına, uygun olmayan sağlık durumuna rağmen- ağır tecrit koşullarında ısrar etti. Savaşın, yerel ve uluslararası hukukun tüm normları, kuralları Gonzalo şahsında

29 yıldır tecrit edildiği hapisaneyeye yeniden gönderildi. 11 Eylül sabahı göz göre göre -bulduğu tecrit hücresinde- Peru devleti tarafından katledildi. Bu vahşi, gaddar; devrime ve sosyalizme düşman egemenlerin ‘sınıf kını’ ile gerçekleştirdiği bir katliamdır. Gonzalo, emperyalizm ve gerici Peru Cumhuriyeti Devleti tarafından bilerek, isteyerek, özellikle katledilmiştir.

Gonzalo yoldaş, Marksist-Leninist-Maoist güzergâhta geliştirerek yetkinleştirdiği ve dünyada esen gerici rüzgara karşı büyütmeyi başardığı Halk Savaşı çizgisi ile Peru halkının çıkarları için adanmış bir komünist, enternasyonal proletaryanın yiğit, baş eğmez lideri olarak tarihe adını yazdırdı.

Gonzalo yoldaş, Başkan Mao’nun ‘Marksizm-Leninizm’e katkılarını açığa çıkarma, formüle etme ve sahip-

MPP : Başkan Gonzalo, Halk Savaşı'na Kesin Bir Darbe İndirmeye Yönelik Gericisi Planı Bozguna Uğrattı

HABER MERKEZİ- Peru Halk Hareketi (MPP) Başkan Gonzalo'nun ölümüne dair bir açıklama yayımlayarak "Başkan Gonzalo'nun halk savaşı, demokratik devrim, sosyalist devrim ve komünizm için can vermesinin kahramanca örnek alıyoruz" dedi.

MPP'nin açıklaması şu şekilde:

Uluslararası proletaryaya ve dünya halklarına:

Büyük bir duygu ve derin bir üzüntüyle, yumruklarımızı havaya kaldırarak, savaş ve zafer şarkılarını söyleyerek, kızıl bayraklar altında, çekiç ve orakla yüksekte ve Başkan Gonzalo'nun büyük liderliğine ve Başkan Gonzalo'nun verdiği yüce düşünceye sıkı sıkıya bağlı kalıyoruz. Gericisi medyaya göre, 11 Eylül 2021, saat 6.40'ta Callao Deniz Üssü'nde, savaşın en parlak cephesinde, solmayan Marksizm-Leninizm-Maoizm, Parti ve Halk Savaşı için canını verdi.

Başkan Gonzalo'nun halk savaşına, Peru devrimine ve dünya devrimine kesin bir darbe indirmek için devrimi ve kendisini yok etmeye yönelik gericisi planlara karşı hayatını savunmak için verdiği kahramanca mücadelenin neredeyse 29 yılı doldu.

Başkan Gonzalo, komünistler gibi, Peru'daki bu 41 yıldan fazla süren halk savaşı sırasında, savaşın şiddetli meydan okumasında cesurca konuşlandırılan ideoloji, cesaret ve kahramanlıkla kitlelerin savaşan çocukları, halk savaşı için hayatını verdi. Başkan Gonzalo, Maoizm için, Peru Komünist Partisi için, halk savaşı için, sosyalizme ve komünizme kesintisiz yürüyüşte demokratik devrim için, sınıf için, Peru halkı, uluslararası komünist hareket için, dünya halkları için büyük bir siyasi, askeri ve ahlaki zafer kazandı. 11 Eylül, evrensel kapsamın bu büyük tarihsel önemi nedeniyle dünyanın tüm komünistleri tarafından hatırlanacak.

Başkan Gonzalo, Yankee CIA tarafından yönlendirilen tutuklanmasının ardından, dünyanın ve komünistlerin, savaşçıların ve kitlelerin savaş silahının önünde muzaffer ve cüretkar bir şekilde parlayan 24 Eylül 1992'de yaptığı konuşmada, bizim için halk savaşını sürdürme çağrısında bulundu ve

ne olduğumuzu, komünist oluşumuz ve kalanların görevi sürdürmeleri gerektiğini, halk savaşının anlaşmalarını ve inşaa edilme planlarını uygulaması gerektiğini vurguladı.

Kasım 2004'te yeni davanın açılışı vesilesiyle, sözlü bir duruşmaydı, gardiyanlarının gözetiminden ötürü ikinci bir açıklama yapabildi, Başkan Gonzalo şu sloganlarla bağırды: "Yaşasın Maoizm! Yaşasın PKP! Yaşasın Halk Savaşı!"

Başkan Gonzalo, gericisi yargıçların ve mahkemelerin kendisini yargılamak yetkisini hiçbir zaman tanımadı, kendisini her zaman PKP'nin ve Halk Savaşı'nın lideri olduğunu kabul etti, bu nedenle hiçbir zaman düşmanları için af veya merhamet talebi imzalamadı. Ne o ne de PKP, emperyalizmin hizmetindeki eski toprak ağası-bürokratik devletin yetkililerinden, özellikle Yankee emperyalizminden özgürlüğünü istemedi.

PKP ve MPP'nin tutuklanmasının ilk anlarından bu yana kampanyada yükselttiği slogan şudur: Başkan Gonzalo'nun liderliğini ve güçlü Gonzalo Düşüncesini savunun! Başkan Gonzalo'nun hayatını ve sağlığını savun!

Sözümüz;

Başkan Gonzalo'nun halk savaşı, demokratik devrim, sosyalist devrim ve komünizm için can vermesinin kahramanca örnek alıyoruz, Peru'daki halk savaşının ve Dünya Proleter Devrimi'nin tüm kahramanlarının yaşamlarıyla birleştiriyoruz. Bugün onlara verebileceğimiz en büyük saygı, bu yolda, bu yolda ısrar etmektir ve durmayacağız yoldaşlar, Parti olarak, sınıf olarak, kitleler olarak, halkla birlikte durmayacağız. Enternasyonal proletarya, Komünist Partiler ve dünyanın muazzam halk kitleleri ile birlikte ve komünizme kadar durmayacağız. Halkın kahramanlarına saygıyla bugün bir kez daha bu Kongrede verdiğimiz ciddi taahhüt bu olsun". Partinin revizyonist ve teslimiyetçi sağ oportünist çizgi (ROL)'a karşı ölümüne mücadelede halk savaşı içinde ve onun için genel olarak yeniden örgütlenmesi için durmayacağız.

FKP: Yaşasın Başkan Gonzalo'nun Hatırası!

HABER MERKEZİ- Filipinler Komünist Partisi (CPP), Peru Komünist Partisi'nin kurucusu ve lideri Başkan Gonzalo'nu ölümü nedeniyle Peru'daki işçilere, köylülere ve tüm ezilen sınıflara üzüntülerini ifade eden bir açıklama yayınladı.

FKP'nin açıklaması şu şekilde:

"Peru hükümetini, yoldaş Gonzalo'yu 1992'de yakaladığından beri fiziksel ve psikolojik işkenceyle uzun süreli zulme maruz bıraktığı için kınıyoruz. O ve yoldaşları, defalarca yasa dışı yargılamalara tabi tutuldu. Gericiler, faşist zindanlarda yaklaşık 30 yıl hapis yatmasına rağmen, serbest bırakılması yönündeki çığlıklara kulak asmadılar. Ömür boyu hapis cezası, PKP'yi kurduğu, Peru'daki gericisi yönetim sistemine ve faşist Fujimori rejimine karşı halkın silahlı direnişini başlattığı ve yönettiği için acımasız bir cezaydı. Peru halkının, özellikle de emekçi işçi ve köylü kitlelerinin yeni demokrasi ve sosyalist dava için haklı devrimci mücadelesinin bir şehididir.

Filipinler Komünist Partisi (CPP), Gonzalo ve takipçileri tarafından öne sürülen fikirlere tam olarak katılmasa da, onun Marksizm-Leninizm-Maoizm'i tanıtması ve savunması nedeniyle tanınmayı hak ettiğine inanıyoruz. Hayatının en güzel yıllarını verdi, Peru'nun proletaryası ve ezilen kitleleri ve onların ulusal ve toplumsal kurtuluş özlemleri için fedakarlık yaptı. 1980'lerde Sendero Luminozo dünya çapında silahlı direnişin en parlak yıldızlarından biriydi.

Yoldaş Gonzalo, Komünist Parti'nin, halk ordusunun ve birleşik cephenin, özellikle köylülük ve entelijansiyanın en ilerici unsurlarıyla olan vazgeçilmez rolüne vurgu yaptı. Bununla birlikte, 1990 yılına kadar halk ordusunun gücünü ve kentsel ayaklanma potansiyelini olduğundan fazla tahmin etti. PKP ayrıca orta burjuvazinin ve gericilerin saflarını bölmek için birleşik cepheyi kullanamadı. Ancak yoldaş Gonzalo'nun yakalanmasından sonra partisi birleşik cephe politikası ve taktiklerinden tam anlamıyla yararlanmaya çalıştı.

Gonzalo, Maoizm terimini, büyük Mao Zedong ve onun çığır açan başarıları için daha yüksek takdir beyan etmenin; teorisini ve pratiğini Marksist teori ve pratiğin gelişiminde üçüncü aşama olarak kabul etmenin bir yolu olarak kullanma konusunda inisiyatif alan ilk kişiydi. Bu aşama, modern revizyonizmin sonuçlarıyla mücadele etmek, sınıf mücadelesinin emperyalizmin yenilgisini sağlamanın ve sosyalizmi pekiştirmenin anahtarı olarak kullanmakla karakterize edilir.

Yoldaş Gonzalo, Peru'daki halk savaşı yoluyla halkın demokratik devrimini ilerletmek ve gericilerin, revizyonistlerin ve reformistlerin ortaya koyduğu tüm engelleri aşmak için elinden geleni yaptı. PKP'nin yeni bir demokratik devrim başlatma çabaları, Sovyet revizyonistlerinin kapitalizmi tamamen restore etme, Sovyetler Birliği'ni çökertme yolunda olduğu ve Dengist karşı-devrimcilerin 1980 yıllarında Çin'de çığırca sosyalist devrimi ve sosyalist devrimi parçaladığı bir zamanda gerçekleştirildiği için gerçekten dikkate değerdi.

Sosyalizmi savunmak ve kapitalizmin restorasyonunu önlemek için proletarya diktatörlüğü altında devam eden devrim teori ve pratiğinin birincil temelinde Maoizmin evrenselliği, Mao Zedong'un yüzüncü yılında diğer komünist partilerle birlikte CPP (Filipinler Komünist Partisi) tarafından ilan edildi. Çin'deki sosyalist devrimin gerilemeleri nedeniyle, Yoldaş Mao tarafından önceden sağlanan aydınlanma ile hâlâ modern emperyalizm ve dünya proleter devrimi çağındayız.

Gonzalo'nun katkıları ve anıları, gereken ölçülerde ve sınırsız devrimci coşkusu, Peru'nun ve dünyanın ezilen ve sömürülen kitlelerine ilham kaynağı olsun! Perulu proleter devrimciler, kuşkusuz, partilerini güçlendirme ve devrimci silahlı mücadele ve birleşik cephe liderliğini güçlendirme, geçmiş deneyimlerinden dersler çıkarma, eksikliklerini ve hatalarının üstesinden gelme ve güçlerini ve halkın desteğini geliştirme fırsatını değerlendireceklerdir."

Emperyalizm ve Taliban Gericiliğinde Son Tablo

2001'de gerçekleşen ABD işgaliyle yönetimden düşen Taliban, 20 yıl sonra yeniden Kabil'de ABD ve NATO askerlerinin ülkeden çekilmeye başlamasıyla, neredeyse hiçbir direnişle karşılaşmadan ülke yönetimini yeniden ele geçirdi. ABD'nin besleyip büyüttüğü Taliban'ın silahları bu defa ABD'nin kendisine çevrildi. Tarih "tekerrür" etti ve Afganistan Rus Sosyal Emperyalizmi'nden (RSE) sonra ABD için de bataklığa dönüştü.

YAKIN COĞRAFYADAKİ ÜLKELERİN GÜVENLİK KAYGISI

ABD için büyük bir başarısızlık anlamına gelen Taliban'ın Afganistan yönetimine yeniden geçişinin başta Rusya ve Çin olmak üzere bölge ülkelerinde nasıl yankılandığı da önemli bir başlığı oluşturmaktadır. Afganistan'la ilişki içinde olan emperyalist güçler ve bölge devletleri bu durumun kendi çıkar ve güvenliklerini nasıl etkileyeceğinin hesabını yaparken Afganistan'a komşu olan Pakistan, Tacikistan, Türkmenistan, Özbekistan, İran ve belli oranda Çin'in temel kaygısı, Taliban'ın yeniden iktidara gelişinin ülkelerindeki İslamcı örgütlere olası etkisi oldu. Bu olasının diğer adı güvenlik sorunuydu. Rusya ve bir bütün Ortadoğu'yu da bu ülkelere eklediğimizde ortaya çıkan coğrafyanın devasılığı bu temelde çıkabilecek olası sorunların büyüklüğünün de göstergesidir.

Özellikle Çin ve Rusya, ABD ve NATO güçlerinin Afganistan'dan çekilmesinden memnun olsalar da Taliban gibi bir örgütle bu şekilde yüz yüze kalmaktan da oldukça rahatsız ve endişeliler. Bizzat Rusya Devlet Başkanı Putin'in; Afganistan'ın, Rusya'nın güvenliğiyle doğrudan ilişkisi bulunduğunu, sığınmacı kılığında ülkelerinde militan istemediklerini, Kuzey Kafkasya'da 90'lı ve 2000'li yılların ortasında yaşananların herhangi bir şekilde tekrarlanmaması gerektiğini belirtmesi Rusya cephesindeki kaygının da işareti oldu.

Rusya Savunma Bakanı Sergey Şoygu'nun güvenlik konusundaki açık-

lamaları da yine dikkat çekicidir. Şoygu, Suriye ve Libya dahil bir dizi ülkeden IŞİD militanlarının Afganistan'a gittiğini belirttiği konuşmasında Afganistan'daki terör faaliyetlerinin Orta Asya'ya taşınmasını önlemek için tedbirler alındığını, bu yanıyla da Tacikistan ve Kırgızistan'daki Rus üslerinin muharebeye hazırlık düzeyini artırdıklarını ve kriz durumlarına müdahale potansiyellerini güçlendirdiklerinin altını çizdi.

Bütün bu gelişmelerle birlikte Afganistan'daki iktidar değişimini yakından takip eden Çin, Rusya ve İran, ABD ve NATO askerlerinin Afganis-

tan'dan çıkışının olası sonuçlarına karşı da hazırlık yapan ülkelerin başında gelmektedir. Taliban'la da bir şekilde ilişki geliştiren ve iletişimini sürdüren bu üç ülke Temmuz ayı içerisinde Taliban heyetleriyle yaptıkları görüşmeler sonrası kendileri için endişe yaratan konularda Taliban'dan garanti aldıklarını açıkladılar. Bu konuların başında sınırların ve Afganistan'daki yabancı diplomatik temsilciliklerin güvenliği vardı. Çin, özellikle batıya açılan kapısı olan ve "Kuşak ve Yol" projesinde büyük önem taşıyan Sincan Uygur Özerk Bölgesi ile ilgili hassasiyetini belirtirken Taliban'ın barış görüşmelerini ilerletmesini de istedi. Bu görüşme sonrası Taliban'ın, Çin yatırımları için Afganistan'da ortam hazırlama sözünü verdiği de Çin tarafından açıklandı. Bu açıklama Çin'in Talibanlı bir Afganistan'a bakışına dair de önemli veri teşkil etti.

Elbette Taliban'ın verdiği taahhütle-

rin ne kadar hayata geçeceği pek çok kirlili hesap ve anlaşmanın döndüğü bu ilişki ağları içinde belirsiz bir yerde duruyor. Rusya ve Çin her ne kadar gelişmeleri soğukkanlılık içinde izleyip iktidar değişikliğini lehlerine çevirmeye çalışsalar da Taliban'ın ABD ile yaptığı anlaşmanın tek "bilineni" ABD ve NATO güçlerinin çekilmesinin, Taliban'ın radikal İslamcı örgütlerle ilişkisini kesmesi karşılığında olduğudur. Ayrıca ABD daha Afganistan'dan çekilmeden "IŞİD-Horasan"ın gerçekleştirdiği saldırılar Afganistan'ın geleceğiyle ilgili hiç de iyi işaretler vermemektedir.

EMPERYALİZM VE TALİBAN GERİCİLİĞİ

ABD ve NATO güçlerinin Afganistan'ı terk etmesi ve Taliban'ın yönetimi ele geçirmesi sonrası ülkemizi de içine alan önemli tartışmalardan biri de Taliban'ın kimliği ve niteliğiyle ilgilidir. Son dönemde ülkemizde hükümet kanadında Taliban'ın eski Taliban olmadığı üzerinden pek çok söylem geliştirilip adeta Taliban seviciliği yapıldı. Bir yandan "Taliban tanınmama" tepkisi gelişirken diğer yandan Taliban'a "anti-emperyalist, özgürlükçü" bir hava kazandırılmaya çalışıldı. Ancak Taliban'ın Afganistan'da oluşturduğu yönetim politikası, Türkiye hükümetinin umduğu gibi olmamış olsa gerek ki Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu, Taliban'ı tanıma konusunda "Şartlara ve gelişmelere göre hareket edeceğiz." demek zorunda kaldı.

Görünen o ki Taliban, Afganistan'ı ne kadar emperyalist-kapitalist sisteme bağlar ve emperyalist çıkarlara

yedeklerse emperyalistlerce o denli meşrulaştırılıp iktidarını sürdürmesine itiraz edilmeyecek, Afgan halkının uğradığı zulüm görmezden gelinecektir. Hatta bu temeldeki oyun dahi kurulmuştur: Taliban'ın yerine yeni düşman adayı ve hedefteki örgüt, daha üç-dört ay öncesine kadar Taliban'a karşı desteklendiği bilinen IŞİD-Horasan olmuştur.

ABD'ye ve diğer emperyalist güçlere verilen taahhütler, tanınmak için kurulan ya da kurulmak istenen ilişkiler Taliban'ın anti-emperyalist bir çizgide olmadığını; Afganistan'ın da tam bağımsızlığına kavuşmadığını gösteriyor. Bu bağımsızlığın; sınıfsal konumu ve emperyalizme olan uşaklığıyla Taliban gibi hareketlerin önderliğinde gelişmesi mümkün değildir. Taliban'ın işgale karşı savaşta güçlenerek iktidara gelmesi, yine işgal eden güçlerle dünden bugüne ilişkili olmasını engellemiştir. Karmaşık gibi gelse de işgalden, sömürge durumundan yarı-sömürge durumuna geçen birçok ülkenin çağımızdaki gerçeği budur. Ve bu gerçek tam da 'içeridekinin' sınıfsal konumunda ve emperyalizmin dünya çapındaki hâkim siyaset tarzında gizlidir.

Taliban, Afganistan'ın gerici sınıflarını temsil etmektedir ve emperyalistlerle yarı-sömürgelik (kompradorluk) ilişkisi kurmak istemektedir. Taliban gericiliğiyle emperyalist gericiliğin bulunduğu ortak özü de bu ilişki oluşturmaktadır. Taliban'ın temellerini atmaya başladığı yapı içerisinde bugün Afganistan'da anti-emperyalizm ile Taliban gericiliğine karşı mücadele aynı anlama gelmektedir. Bu nedenle ne Taliban'dan "anti-emperyalist, özgürlükçü" bir tavır ne de emperyalistlerden "insan hakları, demokrasi, kadın hakları" beklenmelidir. Bugün artık tek gerçek Afganistan halkının mücadelesidir. Odaklanacağımız, dayanışma içerisinde olacağımız ve güçlenmesini isteyeceğimiz tek alternatif halka dayanan alternatif olacaktır. Afganistan halkı, acı deneyimlerle de olsa er ya da geç gerçek kurtuluşunun; demokratik halk devriminin yolunda yürüyecektir.

Teslim olurken öldürülen askerin kimlik bilgileri açıklandı

HABER MERKEZİ – Zap bölgesinde yaşanan çatışmalar sırasında HPG'ye teslim olmak isterken silah arkadaşları tarafından öldürüldüğü belirtilen Sezai Güngör'e ait kimlik ve belgelerin fotoğrafları yayımlandı.

Türkiye'nin Irak Kürdistanı'nda bulunan Zap, Metîna ve Avaşın bölgelerinde 23 Nisan'dan bu yana sürdürdüğü askeri operasyon sürüyor. Hem havadan hem karadan sürdürülen operasyonda şimdiye kadar çok sayıda asker ve korucu yaşamını yitirken, Fırat Haber Ajansı'nda (ANF) yer alan bir haber "Kayıplar gizleniyor mu?" sorusunu bir kez daha gündeme getirdi.

KİMLİK BİLGİLERİ

ANF'deki habere göre, yaklaşık bir hafta önce Zap bölgesinde yaşanan çatışmalar sırasında Van nüfusuna kayıtlı Sezai Güngör adlı asker HPG'lilere teslim olmak istedi. Ancak bölgedeki silah arkadaşları tarafından vurularak öldürüldü. Haberde, yaşamını yitiren Güngör'e ait kimlik, askeri teçhizat ve kimi belgelerin fotoğraflarına da yer verildi. Belgelere göre Güngör, 29 Mart 1993 yılında Van'ın Gürpınar ilçesinde doğdu. Anne adı Nurten, baba adı Siddık, 1538392**** numaralı Türkiye vatandaşlığına kayıtlı. Güngör'ün ailesinin uzun yıllardır Sakarya'nın Karasu ilçesinde ikamet ettiği belirtildi.

HPG Basın İrtibat Merkezi de olaya ilişkin 10 Eylül'de açıklama yapmış ve Güngör'ün bölgedeki askerler tarafından vurulduğunu açıklamıştı.

RESMİ KURUMLAR SESSİZ

Öte yandan Sezai Güngör'ün durumuna ilişkin şu ana kadar yetkili kurumlardan herhangi bir açıklama yapılmadı. Milli Savunma Bakanlığı'nın yaşamını yitiren askerin listesinde de Sezai Güngör'e dair herhangi bir bilgi bulunmuyor.

BENZER OLAYLAR

Daha önce de benzer olaylar gündeme gelmişti. Şırnak'ta 9 Ekim'de çıkan bir çatışmada yaşamını yitir-

diği yapılan iki ayrı törenle anlaşılan Uzman Çavuş Mehmet Can sessiz sedasız toprağa verildiği ortaya çıkmıştı. Can'ın "şehit" ilan edilmemesi ve adının hiçbir şekilde kayıtlarda yer almaması ve ulusal basına yansımaması "Asker kayıpları gizleniyor mu" sorusunu tartışmaya açmıştı.

Yine Mardin'in Nusaybin ilçesinde 17 Kasım'da çıkan bir çatışmada yaşamını yitiren Uzman Çavuş Okan Arınan sessiz sedasız defnedilmişti. Eskişehir'de toprağa verilen Arınan için yerel basın önce "şehit" sonra "vefat" demişti. Cenaze törenine ilişkin tek kare fotoğrafı AKP'li başkan paylaşmıştı.

AMUTKA ŞEHİTLERİ

26 Eylül 1983'te Dersim Hozat Amutka mezrasında bir ihbar sonucu TC güçleriyle Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada Halk Ordusu gerillalarından **Ali Karadağ, Aziz Süer ve Murat Dirî** şehit düştü.

Daha sonra üç savaşçının ihbarcılarını Hayri Yıldırım ve Müslüm Yıldırım, Proletarya Partisi tarafından cezalandırıldı.

Hasan Hakkı Erdoğan: "Siz karşınızda kim var sanıyorsunuz. Bizim mücadelemiz haklı bir mücadele. Siz halk düşmanısınız. Sizin göreviniz halk için savaşan bizleri çözmeye çalışmak; bizim görevimiz halkın onurlu mücadelesini buralarda yaşatmaktır. Çabalarınız boşuna..." Böyle diyordu Hasan Hakkı Erdoğan, işkencehanede işkencecilerini yargılamak. 1960 Elazığ Karakoçan doğumlu olan H.Hakkı Erdoğan, 1978'de üyesi olduğu Proletarya Partisi sahasında İstanbul, İzmir, Elazığ, Tunceli, Mersin, Maraş illerinde çeşitli görevler üstlendi. En son 18 Eylül 1984 tarihinde İstanbul'da tutuk düşerek 30 Eylül 1984'te işkencece katledildi.

DUMANLI ŞEHİTLERİ

27 Eylül 1998 tarihinde Tokat'ın Almus ilçesi Varzıl Köyü yakınlarında uzanan Dumanlı dağında TC güçleri ile Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada **Bahattin Günel (Eyüp), Leyla Karakoç (Nilüfer), Ümit Güner, Zeynel Çalpar (Bakış)** şehit düştü. Dumanlı şehitlerinden Leyla Karakoç'un iki çocuğunu bırakıp giderken söylediği "Sadece kendi çocuklarımı düşünme bencilliğine nasıl düşebilirim?... Yarın öbür gün büyüdüklerinde bu tavrımdan dolayı anneleriyle gurur duyacaklarına, her zaman başları dik gezeceklerine inanıyorum" sözleri kadının kurtuluşunun devrimde olduğunun, inancın, kararlılığın, feda ruhunun sembolü olmuştur.

Ergin Altın: Ardahan Hanak Suluçayır doğumludur. 30 Eylül 1978'de Ardahan'ın Damal ilçesinde sivil faşistlerle çıkan çatışmada şehit düştü.

O. Özcan Doyuranlar: Haziran 1982'de gözüaltına alındı, Ekim 1982'de Lüleburgaz'da işkencece katledilmişti.

Mustafa Tekin: Dersim Nazımiye Pane (Bostanlı) doğumludur. 6 Ekim 1987'de Meriç nehrini geçerken bo-

ğularak şehit düştü.

Pülümür Şehitleri: 3 Ekim 1990'da diğer birliklerle buluşmak üzere Dersim Pülümür kırsalına gelen gerillalar bir hain tarafından ihbar edildiler. Yeterli silah olmaması nedeniyle çatışmaya girmeden katledilen gerilla-

lar, **Medet Hoşafçı, Yılmaz Talayhan, Halil Erciyas ve Ayhan Altunbaş'tı.** Daha sonra ihbarcı hain TKP/ML tarafından ölümle cezalandırıldı.

Kemal Yıldırım: 1931 Erzincan Tercan doğumludur. İşçiliğe Zonguldak madenlerinde başladı. Daha sonra Almanya'ya gitti. 1976'da ATİF kurucuları arasında yer aldı. 5 Ekim 1991'de yakalandığı hastalık nedeniyle yaşamını yitirdi.

Aslan Yıldız: Dersim Ovacık Karaoğlan doğumludur. 1994'te Ekim ayında kontr-gerilla tarafından kaçırılarak katledildi.

Ali Kemal Yılmaz (Özgür): 1985'de Sivasslı emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. 16 yaşında lise faaliyeti içinde TMLGB ile sınıf mücadelesine girdi. 2003 yılında TMLGB üyesi oldu. T.Kürdistanı Bölge Komitesi'nde örgütlendi ve 2007'de gerillaya katılana kadar Komsomol'un etkin bir kadrosu olarak sınıf mücadelesinde yer aldı. 2011 yılında Dersim Bölge Komutanlığı'nda örgütlenir ve Bölge Komutan Yardımcısı olur. 2017'den ölümsüzleşene kadar ise Bölge Komutanı'dır. 2015'de TKP/ML içinde boy veren hizipçiliğe karşı etkin tu-

tum alır. Onun olduğu yerde, bulunduğu koşullarda umutsuzluk yoktur. Onun olduğu yerde kitlelerle sağlam ve sıkı ilişki vardır. Onun olduğu yerde yoldaşlarının tereddütsüzlüğü ve sonsuz bir güven hali vardır. Ali Kemal Yılmaz (Özgür) Dersim Ovacık Büyükköy kırsalında 1-4 Ekim 2020 tarihleri arasında yaşanan bombardımanda yoldaşı Gökçe Kurban (Asmin) ile birlikte şehit düştü.

Gökçe Kurban (Asmin): 1997 Dersim Pertek-Kacarlar köyünde doğdu. Gökçe yoldaş devrimci düşüncelerle daha çocuk yaşta tanıştı. Dersim Atatürk Anadolu Lisesi'nde okurken Komsomol'un Lise faaliyetinde örgütlendi. Kısa zamanda eylemlerin aktif bir militanı haline geldi. Halkın hele de kadınların, çocukların yaşadığı acıları, çelişkileri en derinden hissetti. Sınıf arkadaşı ve can yoldaşı olan Rosa (Fadime Çakıl) ile birlikte bir grup liseli genç "kimse karanlıklara uyanmasın diye sabahlara güneş olmaya" karar verdi. Rosa yoldaşın ilk adımı atmasının ardından 2014 yılının Ekim ayında cüretini ve inancını kuşanarak gerillaya katıldı. Kısa zamanda canlılığı ve coşkusuyla gerilla içinde büyük bir yer kapladı. Yanı başında ölümsüzleşen her yoldaşı onun düşmana olan kinini ve hesap sorma bilincini arttırdı. Ne sağ tasfiyeciler kaçınılığın yaratmaya çalıştığı umutsuzluk, ne düşmanın yoğun operasyonları, ne yaşanan kayıplar onu geriletmedi. O içinde bulunduğumuz tutunma savaşımızın genç, dinamik bir savaşçısı ve partisini gözbebeği gibi koruyan bir militanı oldu.

MÜCADELENİN SESİ

YENİ DEMOKRASİ İLE

DAYANIŞMAYI

büyütüyoruz!

10 EKİM PAZAR
13.00

Union Grossere Saal
Klybeckstrasse 95,
4057 BASEL

2 EKİM CUMARTESİ
17.00

VHS Rudolfsheim
Veranstaltungszentrum
Schwendergasse 41
1150 WIEN

9 EKİM CUMARTESİ
17.30

ASKÖ-Tiröl/Volkshaus
RadetzkystrBe 47,
6020 INNSBRUCK

PARTİZAN